

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/14/2018
Identifikačné číslo spisu: 9515100180
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9515100180.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 27. marca 2019 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci proti obžalovanému V. U. a spol., pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných V. U., Ing. M. R., M. G., S. Z., W. B. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/25/2015 z 22. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných V. U., L. M. R., M. G., S. Z. a W. B. s a z a m i e t a j ú.

II. Podľa § 72 ods. 1 písm. b) s poukazom na § 79 ods. 3 Trestného poriadku, žiadosť obž. W. B. o prepustenie z väzby na slobodu s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej aj len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-1T/25/2015 z 22. októbra 2018 (ďalej aj len „rozsudok“) boli v bode 1/ výrokovej časti rozsudku obžalovaní V. U., nar. XX. O. XXXX v N., trvale bytom Y. ulica XXX/XX, XXX XX Z., Ing. M. R., nar. XX. V. XXXX v N., trvale bytom P. XX, XXX XX N., M. G., nar. XX. M. XXXX v N., trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX N., S. Z., nar. XX. O. XXXX v A., trvale bytom U. XXX/X, XXX XX A. XX, Česká republika, a W. B., nar. XX. P. XXXX v N., trvale bytom H. XXXX/XX, XXX XX N., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Bratislava (spolu aj len „obžalovaní“ alebo „odvolatelia“) uznaní vinnými zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, ktorých sa dopustili tak, že

- najneskôr od polovice roka 2008 do roku 2011 na území celej Slovenskej republiky a ďalších okolitých krajín minimálne Českej republiky, Maďarska a Ukrajiny, pôsobila skupina v počte niekoľkonásobne

prevyšujúcom tri osoby, ktorej zloženie sa v nasledujúcich rokoch menilo, avšak počas celého obdobia bola zrejma štruktúrovanosť tejto skupiny a hierarchické usporiadanie, kde na najvyššej úrovni pôsobili JUDr. O... Y. a L.P., na nižšej úrovni tzv. výkonní manažéri (J.B., M.H., Mgr. E.V.) a rovnako sem možno zaradiť obžalovaných Ing. M. R. a M. G. a na ďalšej úrovni spravidla štatutárni zástupcovia spoločností zahrnutých do tzv. karuselových reťazcov, medzi ktorých možno zaradiť aj obžalovaných V. U., S. Z. a W. B., pričom cieľom všetkých týchto osôb bolo dosiahnutie zisku páchaním ekonomickej trestnej činnosti, spočívajúcej vo vylákaní finančných prostriedkov od štátu prostredníctvom daňových úradov uplatnením nadmerných odpočtov DPH, alebo znižovaním daňovej povinnosti na výstupe v určených spoločnostiach, za ktorým účelom získavali vplyv na daňových úradoch ako aj v policajnom zbore, predstierali, že s rôznymi reálnymi komoditami riadne obchodujú, riešili logistiku súvisiacu s prepravou uvedených druhov tovaru, zabezpečovali vyhotovovanie prepravných a účtovných dokladov k jednotlivým prepravám,

pričom v tomto skutku sa simulácie vzniku podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 Z.z. o DPH na ich uplatnenie dopustili tak, že spoločnosť Z. B. s.r.o. A. (v tom čase so sídlom Z. B.) s konateľom V. U. nakúpila masívne dubové podlahy od spoločnosti H. H. Y. s.r.o. N. s konateľom JUDr. O. Y., ktoré následne odpredala spoločnosti C. J. s.r.o. A. s konateľom S. Z., čím jej z tohto zdaniteľného plnenia vznikol nárok na uplatnenie si nadmerného odpočtu DPH, ktorý si táto spoločnosť uplatnila v daňových priznaniach na DPH za zdaňovacie obdobia:

III. štvrt'rok 2008 podanom na Daňovom úrade Pezinok dňa 27.10.2008, v ktorom si neoprávnene uplatnila odpočet dane z nasledovných faktúr:

- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 31.07.2008 DPH vo výške 11.024,80€ (335.042,20 Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 21.07.2008 DPH vo výške 10.721,70€ (325.832,50Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 19.08.2008 DPH vo výške 11.609,95€ (351.920,80Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 22.08.2008 DPH vo výške 12.686,30€ (384.534,40Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 25.08.2008 DPH vo výške 11.662,20€ (353.481,30Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 25.08.2008 DPH vo výške 11.839,85€ (358.865,90Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.09.2008 DPH vo výške 12.540,-€ (379.648,50Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.09.2008 DPH vo výške 11.536,80€ (349.276,60Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 09.09.2008 DPH vo výške 12.289,20€ (372.203,-Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 09.09.2008 DPH vo výške 11.359,15€ (344.034,60Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 10.09.2008 DPH vo výške 12.069,75€ (365.315,10Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 10.09.2008 DPH vo výške 11.087,45€ (335.583,80Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.09.2008 DPH vo výške 12.749,-€ (386.027,-Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.09.2008 DPH vo výške 11.077,-€ (335.400,50Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.09.2008 DPH vo výške 11.892,10€ (360.080,90Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 22.09.2008 DPH vo výške 11.777,15€ (356.588,50Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 22.09.2008 DPH vo výške 10.794,85€ (326.846,50Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 23.09.2008 DPH vo výške 12.602,70€ (381.685,40Sk)
  - faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 29.09.2008 DPH vo výške 11.578,60€ (350.750,50Sk)
- DPH spolu: 222.898,55 € (6.753.118,-Sk)

IV. štvrt'rok 2008 podanom na Daňovom úrade Pezinok dňa 05.02.2009, v ktorom si neoprávnene uplatnila odpočet dane z nasledovných faktúr:

- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 01.10.2008 DPH vo výške 11.777,15€ (356.871,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 02.10.2008 DPH vo výške 11.557,70€ (350.267,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.10.2008 DPH vo výške 10.470,90€ (317.603,30Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.10.2008 DPH vo výške 12.404,15€ (376.242,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 07.10.2008 DPH vo výške 12.404,15€ (376.639,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 08.10.2008 DPH vo výške 11.139,70€ (338.669,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 09.10.2008 DPH vo výške 11.693,55€ (355.320,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 10.10.2008 DPH vo výške 12.090,65€ (367.749,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 15.10.2008 DPH vo výške 11.139,70€ (339.315,30Sk)

- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 16.10.2008 DPH vo výške 12.090,65€ (368.281,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 17.10.2008 DPH vo výške 11.474,10€ (350.568,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 21.10.2008 DPH vo výške 12.404,15€ (377.718,80Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 21.10.2008 DPH vo výške 10.826,20€ (329.668,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 22.10.2008 DPH vo výške 12.550,45€ (382.475,-Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 24.10.2008 DPH vo výške 12.038,40€ (367.905,50Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 27.10.2008 DPH vo výške 11.087,45€ (338.255,90Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 28.10.2008 DPH vo výške 11.108,35€ (339.137,90Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 28.10.2008 DPH vo výške 12.686,30€ (387.312,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 31.10.2008 DPH vo výške 12.414,60€ (377.292,10Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.11.2008 DPH vo výške 11.495,-€ (349.976,80Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 10.11.2008 DPH vo výške 10.993,40€ (334.386,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 10.11.2008 DPH vo výške 12.362,35€ (376.025,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.11.2008 DPH vo výške 11.369,60€ (346.340,80Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 13.11.2008 DPH vo výške 10.857,55€ (331.101,-Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 13.11.2008 DPH vo výške 12.477,30€ (380.495,30Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 13.11.2008 DPH vo výške 12.895,30€ (393.242,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 18.11.2008 DPH vo výške 10.857,55€ (330.026,10Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 19.11.2008 DPH vo výške 11.902,55€ (361.611,40Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 20.11.2008 DPH vo výške 12.477,30€ (379.197,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 20.11.2008 DPH vo výške 12.644,50€ (384.279,-Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 24.11.2008 DPH vo výške 12.477,30€ (379.384,80Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 24.11.2008 DPH vo výške 12.644,50€ (384.468,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 25.11.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (369.583,40Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 25.11.2008 DPH vo výške 11.704,-€ (365.918,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 25.11.2008 DPH vo výške 11.735,35€ (356.872,-Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 27.11.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (368.805,60Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 01.12.2008 DPH vo výške 11.233,75€ (340.798,30Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 01.12.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (368.696,20Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.12.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (367.930,50Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 03.12.2008 DPH vo výške 11.296,45€ (341.988,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 05.12.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (366.921,80Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 09.12.2008 DPH vo výške 11.296,45€ (341.062,40Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 11.12.2008 DPH vo výške 13.386,45€ (404.177,10Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 11.12.2008 DPH vo výške 13.177,45€ (397.866,70Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.12.2008 DPH vo výške 11.400,95€ (344.036,10Sk)
- faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 12.12.2008 DPH vo výške 12.153,35€ (366.739,50Sk)
DPH spolu: 546.963,45 € (16.629.226,70 Sk)

predpokladom uplatnenia si nadmerného odpočtu spoločnosťou Z. B. s.r.o. s úmyslom zadovážiť sebe alebo ďalším zainteresovaným osobám neoprávnený prospech bolo to, že JUDr. O. Y. zabezpečil vyhotovenie faktúr, V. U. ako štatutárny zástupca uplatnil odpočet dane za tretí štvrťrok 2008, Ing. M. R. v súčinnosti s M. G. po vzatí V. U. do väzby v súčinnosti s účtovníčkou O.L. a S. Z., ktorý poskytol potrebné podklady spoločnosti C. J., aby O.L. sama mohla vyhotoviť potrebné účtovné doklady k daňovej kontrole, zabezpečili rekonštrukciu účtovníctva a následné predloženie odpočtu dane za štvrtý štvrťrok 2008 a mesiac január 2009 v tom zmysle, že spoločnosť C. J. s.r.o. nakupovala od spoločnosti Z. B. s.r.o. dubové podlahy, ale tieto vo veľkej väčšine prípadov bez vyloženia z návesov kamiónov, ktoré ich dovezli do skladov v meste U. a N. v Českej republike, boli okamžite odosielané späť na Slovensko do spoločnosti N.-Z. s.r.o. Bardejov, ktorej konateľom bol W. B., pričom skutočným príjemcom mala byť podľa daňových dokladov maďarská spoločnosť C.-Y. Kft. N. a všetky prepravy tejto dubovej podlahy zabezpečoval L. Y. cez svoju spoločnosť L. Y. - V. Z., na základe objednávok od spoločnosti C. J. s.r.o. a to na trase Z. B. s.r.o. N. alebo A. - U., alebo N. - N., pričom bolo vopred dané, že dubové podlahy skončia v spoločnosti N.-Z. s.r.o. odkiaľ budú opäť navezené do spoločnosti H. H. Y. s.r.o. vo S.V., čím sa uzavrel tento fakturačný reťazec.

Za to špecializovaný trestný súd uložil:

Obžalovanému V. U. podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného V. U. zaradil na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému Ing. M. R. špecializovaný trestný súd podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 4 s poukazom na § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného Ing. M. R. zaradil na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému M. G. špecializovaný trestný súd podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného M. G. zaradil na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému S. Z. špecializovaný trestný súd podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného S. Z. zaradil na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému W. B. špecializovaný trestný súd podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov; podľa § 48 ods. 2 Trestného zákona obžalovaného W. B. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

V bode 2/ výrokovej časti rozsudku rozhodol špecializovaný trestný súd tak, že podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 157/12 zo dňa 17. augusta 2015 pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, ktorý mali spáchať tak, že

- od druhej polovice roka 2008 začala so skupinou JUDr. O. Y. prostredníctvom U. A. spolupracovať skupina Ing. M. R. a Ing. M. O., ktorí stáli na čele tejto skupiny pôsobiacej na území celej Slovenskej republiky, ale najmä na území N. G. a jej cieľom bolo tiež páchanie ekonomickej trestnej činnosti spočívajúcej v neoprávnene uplatnených nadmerných odpočtoch DPH simuláciou vzniku podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 o DPH na ich uplatnenie, pričom v tomto skutku sa tohto trestného činu dopustili tak, že spoločnosť Z. B. s.r.o. A. (v tom čase so sídlom Z. B.) s konateľom V. U. nakúpila masívne dubové podlahy od spoločnosti H. H. Y. s.r.o. N. s konateľom JUDr. O. Y., ktoré následne odpredala spoločnosti C. J. s.r.o. A. s konateľom S. Z., čím jej z tohto zdaniteľného plnenia vznikol nárok na uplatnenie si nadmerného odpočtu DPH, ktorý si táto spoločnosť uplatnila v daňovom priznaní na DPH za zdaňovacie obdobie: január 2009 podanom na Daňovom úrade Pezinok dňa 02.03.2009, v ktorom si neoprávnene uplatnila odpočet dane vo výške 69.011,80 €, pričom vzniknutý nadmerný odpočet po vykonanej daňovej kontrole Daňový úrad Pezinok nepriznal,

- predpokladom uplatnenia si nadmerného odpočtu spoločnosťou Z. B. s.r.o. bolo to, že JUDr. O. Y. prostredníctvom členov svojej skupiny zabezpečil vyhotovenie fiktívnych faktúr na dodávku drevnej hmoty a parkiet z predchádzajúcich karuselových reťazcov a po dohode s Ing. M. R. vytvorili vyššie uvedený fakturačný reťazec, v ktorom úlohu tzv. bieleho koňa plnil V. U., štatutár spoločnosti Z. B. s.r.o., ktorého zabezpečil a riadil Ing. M. R., ten rovnako riadil aj M. G., ktorý mal splnomocnenie od V. U. na konanie v mene spoločnosti Z. B. s.r.o., po vzatí V. U. do väzby v inej trestnej veci a na základe

pokynov Ing. M. R. v spolupráci s účtovníčkou O.L., zabezpečoval potrebné podklady k vyhotoveniu rekonštrukcie účtovníctva spoločnosti za účelom predloženia Daňovému úradu v Pezinku pre vykonanie daňovej kontroly na oprávnenosť uplatnenia nadmerných odpočtov DPH, Ing. M. O. poskytol spoločnosti Z. B. s.r.o. na deklarovanie fiktívnych obchodov skladové priestory v spoločnosti F. s.r.o. v A. a mal zabezpečovať styk s pracovníčkami Daňového úradu Pezinok v súvislosti s vykonávaním daňových kontrol, aby uplatnené nadmerné odpočty boli po vykonaní daňovej kontroly vyplatené, spoločnosť C. J. s.r.o. nakupovala od spoločnosti Z.

B. s.r.o. dubové podlahy, ktoré bez vyloženia z návesov kamiónov, ktoré ich doviezli do skladov v meste U. a N. v Českej republike, boli okamžite odosielané späť na Slovensko do spoločnosti N.-Z. s.r.o. N., ktorej konateľom bol W. B., pričom skutočným príjemcom mala byť podľa daňových dokladov maďarská spoločnosť C.-Y. Kft. N. a všetky prepravy tejto dubovej podlahy zabezpečoval L. Y. cez svoju spoločnosť L. Y. - V. Z., na základe objednávok od spoločnosti C. J. s.r.o. a to na trase Z. B. s.r.o. N. alebo A. - U., alebo N. - N., čiže dopredu vedeli, že podlahy skončia v spoločnosti N.-Z. s.r.o., odkiaľ sa navázali späť do skladu spoločnosti H. H. Y. s.r.o. vo S.V., pričom pokyny na takéto prepravy dostával špediér zo spoločnosti L. Y. - V. od JUDr. O. Y., následne S. Z. k vyhotoveniu rekonštrukcie účtovníctva v spoločnosti Z. B. s.r.o. poskytol O.L. potrebné podklady ako aj pečiatku spoločnosť C. J. s.r.o., aby si mohla sama vyhotoviť potrebné účtovné doklady k daňovej kontrole,

lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorí sú obžalovaní stíhaní.

Na základe obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, sp. zn. VII/1 Gv 157/12/1000 zo 17. augusta 2015, rozhodol špecializovaný trestný súd už 17. mája 2016 rozsudkom, ktorým obžalovaných V. U., Ing. M. R., M. G., S. Z. a W. B. uznal vinnými zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.

Tým istým rozsudkom bol vo výroku v bode 2) obžalovaný Ing. M. O. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok právne posúdený ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, ods.4 Trestného zákona.

Vo vzťahu k obžalovanému Ing. O. rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 4To/12/2016 z 27. marca 2018 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. apríla 2018, sp. zn. 4To/4/2018 (č. l. 4105 a nasl. spisu) bol zrušený rozsudok špecializovaného trestného súdu zo 17. mája 2016 vo výroku o vine a výroku o treste a spôsobe jeho výkonu v odsudzujúcej časti u obžalovaných V. U., Ing. M. R., M. G., S. Z. a W. B. a vec bola špecializovanému trestnému súdu vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie v zrušenom rozsahu.

V zrušujúcom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval odvolacie námietky jednotlivých obžalovaných s výnimkou:

a) skutkových záverov:

- poskytnutia pečiatky spoločnosti C. účtovníčke T. (strana 20, druhý odsek ôsmy a deviaty riadok)
- získavania vplyvu na daňových úradoch (strana 31, piaty a šiesty riadok zhora)

b) právnych záverov:

- o zákonnosti záznamov telekomunikačnej prevádzky získaných prostredníctvom ITP na základe súhlasu s odpočúvaním, ktoré vydal Krajský súd v Košiciach dňa 05.03.2009 pod sp. zn. KSKE-V-40-1/2009-3-NTT a z 28.05.2009 pod sp. zn. KSKE-V-115-1/2009-3-NTT, ktoré boli vydané podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním pred začatím trestného stíhania
- o potrebe upozorniť obžalovaných v zmysle § 284 ods. 2 Trestného poriadku na možnosť prísnejšieho posudzovania skutku vo vzťahu k obžalovaným S. Z. a W. B.
- o prijatí vyhlásenia obžalovaného W. B., ktorým uznal vinu ku skutku právne kvalifikovanému podľa §

277 ods. 4 Trestného zákona, ktorý skutok neskôr súd kvalifikoval aj ako trestný čin podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu
- o zákonnosti daňovej kontroly v spoločnosti Z. B. s. r. o.

Na základe citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bola vec zrušená a vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie, špecializovaný trestný súd spravujúc sa ustanovením § 327 ods. 1 Trestného poriadku umožnil všetkým obžalovaným k veci opätovne vypovedať, obžalovaných S. Z. a W. B. podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku upozornil na možnosť prísnejšej právnej kvalifikácie, ako svedkyňu vypočul vedúcu oddelenia kontroly Daňového úradu Bratislava Ing. Z. Z. a postupom podľa § 269 Trestného poriadku oboznámil dokumentáciu daňového úradu, ktorá sa vzťahovala k daňovým kontrolám spoločnosti Z. B. s. r. o. za III. a IV. štvrťrok 2008, ako aj za mesiac január 2009 a zároveň oboznámil všetky faktúry od dodávateľa H. s. r. o. pre odberateľa Z. B. s. r. o. za obdobie III. a IV. štvrťroku 2008.

Následne rozhodol špecializovaný trestný súd vo výrokovej časti rozsudku tak, ako je uvedené vyššie.

Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k bodu 1/ výrokovej časti rozsudku odôvodnil v podstate tým, že ani v prípade jedného jediného vykonaného listinného dôkazu nevyvstala pochybnosť o ich autenticite, nakoľko vo väčšine prípadov boli predkladané svedkom alebo obžalovaným k nahliadnutiu, pričom je nesporné, že za žurnalizáciu listín do trestného spisu je v plnom rozsahu zodpovedný vyšetrovateľ PZ. Na všetkých listinách, ktoré boli predkladané svedkom, najmä vodičom, títo osvedčili svoje písmo, resp. skutočnosti zachytené na týchto listinách. Rozpor nebol zistený ani pri vykonaní križovej kontroly jednotlivých faktúr so zoznamom faktúr, ktoré boli zahrnuté do zoznamu vyhotovených faktúr jednotlivých subjektov zapojených do obchodného reťazca. V súhrne si špecializovaný trestný súd neosvojil námietku obhajoby, že vo veľkej väčšine prípadov sa jednalo o fotokópie.

Postupom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku špecializovaný trestný súd na technickom zariadení prehral zvukové záznamy z nosičov žurnalizovaných v trestnom spise na č. l. 1105 a 1106, prepisy ktorých sa nachádzajú na č. l. 1079-1103. S poukazom na právne záväzný názor prezentovaný v rozhodnutí na strane 26 a 27 s odôvodnením, že sa jedná o nezákonné dôkazy, súd neprihliadol na obsah telefonických rozhovorov, prepisy ktorých sa nachádzajú vo zv. IV, č. l. 1079-1082, ktoré boli vyhotovené na základe rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach. Ako zákonné dôkazy získané predpokladaným spôsobom na základe rozhodnutia Okresného súdu Košice I, sp. n. OSKE I-V-165-1/10-8NTT zo dňa 21.09.2010, ktoré bolo vydané podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, súd hodnotil telefonické rozhovory, prepisy ktorých sa nachádzajú vo zv. IV č. l. 1085-1103. Z uvedenej telefonickej komunikácie vyplynulo, že obžalovaný Ing. R. bol v pravidelnom telefonickej kontakte s U. A.. V telefonickej komunikácii s U. A. bol aj obžalovaný S. Z.. Spôsob komunikácie medzi obžalovaným Ing. R. a U. A. (dlhý v Čechách, odtrhnutie sa nejakých ľudí, nemožnosť riešiť veci telefonicky a náhle stretnutie v U., O. do smútku) v spojitosti s ďalšími dôkazmi umožnilo špecializovanému trestnému súdu urobiť záver, že obžalovaný Ing. R., ale aj obžalovaní M. G. a S. Z. boli uzročení s vlastným podielom činnosti, ktorou sa podieľali na danom karuselovom reťazci v prospech skupiny, v ktorej v najvyšších štruktúrach podľa výpovede svedka JUDr. O. Y. boli JUDr. O. Y. a U. A.. Po vykonaní dokazovania vo vyššie popísanom rozsahu nemali strany žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Všetky vyššie uvádzané dôkazy (s výnimkou záznamov telefonických rozhovorov vyhotovených na základe rozhodnutia KS Košice a protokolov o výsledkoch daňových kontrol v spoločnosti Z. B.) vykonané na hlavnom pojednávaní hodnotil špecializovaný trestný súd ako získané zákonným spôsobom a spôsobom predpokladaným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

S poukazom na skutočnosť, že obžalovaný V. U. tak na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní odmietol k veci vypovedať a nepredniesol žiadnu obhajobu, špecializovaný trestný súd ako čiastočnú obhajobu tohto obžalovaného posúdil len vyjadrenia obžalovaného k dôkazom vykonávaným na hlavnom pojednávaní. Pri oboznamovaní daňového priznania za tretí štvrtrok 2008 spochybnil pravosť svojho podpisu. K tomuto špecializovaný trestný súd uviedol, že svedkyňa T. potvrdila, že obžalovaný podpísal toto daňové priznanie a u ďalších daňových priznaní tieto podpisovala už vlastným menom. Okrem toho je podľa názoru špecializovaného trestného súdu nereálne, aby obžalovaný V. U. ako jediný spoločník Z. B. s.r.o., ktorý v predchádzajúcom období pracoval s počítačmi nemal vedomosť o tom, že jeho spoločnosť začne náhle obchodovať s dubovými podlahami pri množstvách ako boli preukázané vykonaným dokazovaním. Je nesporné, že preprava dubových podláh nebola fiktívna, ale vzhľadom k požiadavkám na logistiku, k požiadavkám na priestory a náročnosť manipulácie s takouto komoditou by obžalovaný v prípade reálnosti obchodnej činnosti musel mať dokonalú znalosť o dodávateľsko-odberateľských vzťahoch. Keď by reálne z vlastnej iniciatívy mal v úmysle obchodovať s takýmto druhom komodity, musel by vedieť s akou obchodnou maržou môže tovar nakúpiť a komu ďalej bude takýto tovar v takých obrovských množstvách predávať. Hoci manipulácia s tovarom bola reálna, samotné platby medzi spoločnosťou Z. B. s.r.o. a C. J. s.r.o. sa javia byť jednoznačne ako fiktívne napriek tomu, že obžalovaný V. U. a S. Z. sa ich snažili označiť ako „zálohové platby“. V konečnom dôsledku kolobeh tovaru a finančné toky popisuje svedok JUDr. O. Y..

Špecializovaný trestný súd obhajobe Ing. M. R. neuveril; túto považoval za vyvrátenú najmä výpoveďou svedkyne T., ako aj záznamom telefonických rozhovorov, najmä s U. A.. Napriek tomu, že sa jedná o úplne odlišnú trestnú vec, z prečítaných listinných dôkazov nemožno prehliadnuť obdobný spôsob tzv. modus operandi v danej veci a fakt, že hoci obžalovaný oficiálne nie je konateľom ani majiteľom žiadnej zo zúčastnených firiem, aktívne sa zapája do činností takýchto spoločností.

Obhajobu obžalovaného M. G. špecializovaný trestný súd vyhodnotil ako vyvrátenú výpoveďou svedkyne T.; neuveril tomu, že pri cestách do Prahy robil len šoféra svedkyne T.. Neakceptoval vyjadrenie obžalovaného, že sa jednalo o priateľskú službu pre V. U., nakoľko bolo potrebné zabezpečiť počas jeho väzby určite náročný chod spoločnosti Z. B. v prípade, že by sa jednalo o reálnu obchodnú činnosť. Obžalovaný G. neriešil dodávateľsko-obchodné vzťahy, obchodnú maržu, ale riešil len účtovné podklady ako predpoklad pre uplatnenie odpočtu DPH.

K obhajobe obžalovaného Z. špecializovaný trestný súd uviedol, že túto považoval za účelovú a vyvrátenú ďalšími dôkazmi. Takisto konštatoval logický rozpor v správaní sa obžalovaného pri obchodovaní s dubovými podlahami a pri štandardných obchodných vzťahoch. Sám pritom pripustil existenciu obchodného reťazca výrobca - exportná firma na Z. - jeho spoločnosť C. J. - odberateľ v O. spoločnosť C.-Y. so slovenským zástupcom. Je úplne nelogické prečo by komodita náročná na prepravu, skladovanie a manipuláciu s ňou bola prevážaná cez niekoľko podnikateľských subjektov a niekoľko štátov v rámci EÚ, ak by v konečnom dôsledku mal byť odberateľ z geografického hľadiska podstatne bližšie situovaný k výrobcovi. Ďalší logický rozpor konštatoval špecializovaný trestný súd v tom, že obžalovanému platil za odberateľa výrobcu komodity formou postúpenia pohľadávky. Rovnako nelogická bola manipulácia v tesnom susedstve so štátnou hranicou medzi Z.-T., pričom špecializovaný trestný súd kategoricky vylúčil, že by obžalovaný o tom nevedel. Už aj z výpovede niektorých vodičov vyplývalo, že pojali podozrenie, že rovnaký tovar sa vozí dokola. Preto špecializovaný trestný súd neuveril obhajobe obžalovaného, že on o tom nemal vedomosť. Nasvedčuje tomu aj spôsob platby zo strany C. J. spoločnosti Z. B., ktoré platby boli kvázi zálohové.

O výpovedi obžalovaného W. B. nemal špecializovaný trestný súd žiadne pochybnosti; v podstate len dokreslovala celkovú dôkaznú situáciu. Z jeho výpovede vyplýva, že ako tzv. výkonní manažéri na strednom stupni riadenia boli činní Z., N. a C.. Z kolobehu dubových podláh ďalej vyplýva, že ani títo traja neboli spôsobilí zabezpečiť dokončenie kolobehu dubových podláh a uzavretie karuselového reťazca, na čom sa museli podieľať ďalšie osoby opäť na vyššej úrovni. Obžalovaný B. bol jednoznačne uzrozumený s tým, že sa podieľa na protiprávnom konaní, aj keď nemusel mať priamo vedomosť o uplatňovaní nadmerných odpočtov DPH, keď v konečnom dôsledku sa sám označil za bieleho koňa.

Výpovede svedkýň - pracovníčok daňového úradu Ing. H., Ing. A. a Ing. G. D. hodnotil špecializovaný trestný súd ako hodnoverné a presvedčivé. Opodstatnenosť ich pôvodného podozrenia zo simulácie vzniku nároku na nadmerný odpočet DPH potvrdilo neskoršie vyšetrovanie a bez akýchkoľvek pochybností ho preukazuje aj výpoveď svedka JUDr. O. Y., ktorý jednoznačne uviedol, že zmyslom celej činnosti, aj v prípade dubových podláh, bolo získanie nadmerných odpočtov DPH. Výpovede týchto svedkýň jednoznačne preukazujú v súvislosti s ďalšími dôkazmi, že v danom prípade sa skutok stal a tento skutok je trestným činom. Z hľadiska konania jednotlivých páchatel'ov sú ich výpovede najrelevantnejšie vo vzťahu k obžalovanému Ing. M. O., ktorého však žiadnym spôsobom neusvedčujú z akéhokoľvek protiprávneho konania.

K výpovedi svedkyne Ing. Z. špecializovaný trestný súd uviedol, že táto objektívne nemohla mať vedomosti o priebehu daňových kontrol, nakoľko v tom čase bola pracovne zaradená na úplne inom daňovom úrade. Hoci sa oboznámila s jednotlivými spismi, ktoré sa týkali daňových kontrol za jednotlivé zdaňovacie obdobia spoločnosti Z. B., nevedela zodpovedať otázku, čo bolo dôvodom pre pokračovanie vo výkone daňových kontrol, resp. aká prekážka odpadla. Ďalej výpoveď svedka JUDr. O. Y. špecializovaný trestný súd považoval za rozhodujúcu v súvislosti so skutkovou vetou obžaloby a následne aj vlastným skutkovým záverom o skupine JUDr. O. Y. Výpoveď tohto svedka je plne v súlade s výpoveďami ďalších svedkov (T., C., S.) s výpoveďou obžalovaného W. B., ako aj s listinnými dôkazmi. Z jeho výpovede je ďalej zrejmé, že v danom obchodnom reťazci Ing. R. nemohol mať vlastnú skupinu, nakoľko uzavretie karuselového reťazca bolo už mimo jeho pôsobnosti a teda fakticky obžalovaní v danej trestnej veci boli členmi zločineckej skupiny popisovanej JUDr. O. Y. a boli rovnako pre ňu činní. Spôsob ako JUDr. Y. popísal finančné toky medzi jednotlivými spoločnosťami zapojenými do obchodovania s dubovými podlahami, usvedčuje aj obžalovaných V. U. a S. Z., nakoľko je v rozpore s akoukoľvek logikou, aby výrobca akejkoľvek komodity, v tomto prípade spoločnosť H., zasielal peniaze za vlastný tovar svojmu zahraničnému odberateľovi, v tomto prípade spoločnosti C. J., ktorá formou zálohových platieb posúva finančné prostriedky exportnej spoločnosti Z. B., aby tá mohla uhradiť vlastnému dodávateľovi, teda za odobraný tovar spoločnosti H. V prípade reálnych obchodov mali finančné prostriedky putovať presne opačne.

Pri hodnotení výpovede svedkyne T. vzal špecializovaný trestný súd do úvahy aj záznam o dočasnom odložení vznesenia obvinenia (zv. I, č. l. 277) a výpoveď svedkyne posudzoval v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi. Pravdivosť jej výpovedí o spôsobe spracovania účtovníctva, ako aj sporných daňových priznaní potvrdzujú listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou trestného spisu, ako aj výpovede ďalších svedkov. Spoločnú cestu svedkyne do A. nespochybňujú ani obžalovaný Ing. R. a M. G.. Samotný fakt uplatnenia si nadmerného odpočtu DPH za jednotlivé obdobia je potvrdzovaný výpoveďami svedkýň, pracovníčok daňového úradu. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo špecializovanému trestnému súdu zrejmé, že svedkyňa T. sa aktívne podieľala na protiprávnom konaní, avšak v tomto trestnom konaní vystupovala jednoznačne ako svedkyňa; preto nemal špecializovaný trestný súd žiaden dôvod a ani nemohol posudzovať jej prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť a hodnotil len obsah jej svedeckej výpovede, ktorú hodnotil ako logickú a súhlasnú s ďalšími produkovanými dôkazmi. K osobe JUDr. N. špecializovaný trestný súd poznamenal a odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (zv. XIII, č. l. 3832-3856) z ktorého je zrejmé, že sa jedná o osobu už právoplatne odsúdenú za obdobnú trestnú činnosť, čo len podporuje výpoveď svedkyne T. o aktivitách tejto osoby aj v predmetnej trestnej veci.

Z výpovede svedka Mgr. S. vyplýva, akým spôsobom bola zabezpečená a organizovaná činnosť v jednom článku celkového reťazca, konkrétne v maďarskej spoločnosti C.-Y. Svedok sám to vnímal ako neštandardnú obchodnú činnosť, ale zároveň to bral ako vlastnú pracovnú príležitosť. Hoci pracoval pre ukrajinských konateľov maďarskej spoločnosti a fakticky mal vyvíjať činnosť v prospech spoločnosti C.-Y., na základe splnomocnenia technicky zabezpečoval príjem a výdaj tovaru, nebol odmeňovaný konateľmi tejto spoločnosti, naopak on odovzdával finančné prostriedky týmto konateľom a sám za svoju činnosť bol platený M. N.. Je úplne zrejmé a jednoznačné že osoby, ktoré sa podieľali na takejto činnosti, museli byť uzrozumené, že sa jedná o neštandardnú obchodnú činnosť a teda protiprávne

konanie.

Výpoveď svedka O. C. špecializovaný trestný súd hodnotil ako hodnovernú, pričom táto bola plne v súlade s výpoveďou svedka Mgr. I. S.. Zhodným spôsobom popísal kolobeh dubových podláh od ich príchodu do Maďarska a následne presun na Slovensko. Ani jeho výpoveď o „točení“ zhodného tovaru nevzbudzuje žiadne pochybnosti, že sa jednalo o súčasť dlhšieho obchodného reťazca s cieľom predstierať splnenie podmienok pre uplatnenie nadmerného odpočtu DPH jednou z exportných firiem, ktorá tvorila súčasť fakturačného reťazca. Jeho výpoveď tiež priamo usvedčuje z protiprávneho konania obžalovaného W. B., ktorý bol konateľom spoločnosti N., avšak jednoznačne len formálne, pretože postupoval podľa pokynov svedkov S. alebo C. a dokonca dostával za to finančnú odmenu.

Čo sa svedka O. G. týka dospel špecializovaný trestný súd k záveru, že z jeho vystupovania pred súdom bolo zrejmé, že vystupovať pred súdom mu bolo nepríjemné, odvolával sa na úraz hlavy a väčšina jeho odpovedí bola, že si na nič nepamätá. Keď prokurátor z tohto dôvodu navrhol prečítať jeho výpoveď z prípravného konania, túto v podstate nespochybnil; tým podľa záverov špecializovaného trestného súdu vlastne potvrdil aktivity Ing. R. a M. G. vo vzťahu ku spoločnosti Z. B.

Z výpovede svedka S. G., podľa špecializovaného trestného súdu vyplynulo, akým spôsobom sa manipulovalo s dubovými podlahami v Českej republike a je nesporné, že dubové podlahy len na krátko prekročili hranicu do Českej republiky a vzápätí boli z Českej republiky expedované. Je v rozpore s logikou, aby obžalovaný Z. zveril manipuláciu s tovarom v tak vysokých finančných čiastkach osobám, od ktorých si prenajímali sklady, ktorí navyiac potvrdili, že pri tejto manipulácii boli zmätky, čo nepriamo usvedčuje obžalovaného Z. z toho, že bol uzročený so spôsobom manipulácie s dubovými podlahami, pri ktorej nebolo rozhodujúce ich presné fyzické preberanie, skladovanie a následné expedovanie, ale dôraz bol kladený len na dokumentáciu súvisiacu s takouto prepravou. Tento svedok potvrdzuje, že obžalovaný Z. si nerobil žiadnu osobnú kontrolu tovaru. Výpoveď svedka S. S. hodnotil špecializovaný trestný súd ako hodnovernú, logickú a plne v súlade s výpoveďou svedka S. G., s výpoveďami svedkov - vodičov, ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi. Výpoveď tohto svedka, ako aj svedka G. potvrdzuje, že celá obchodná činnosť spoločnosti C. J. s dubovými podlahami v blízkosti hraníc medzi Slovenskou a Českou republikou bola ďalším ohnivkom v karuselovom reťazci a v kolobehu dubových podláh zo spoločnosti H. cez spoločnosti Z. B., C. J., C.-Y. a N.-Z. späť do spoločnosti H.

Ku znaleckému posudku Ing. H., ako aj k jej výpovedi na hlavnom pojednávaní špecializovaný trestný súd uviedol, že jej závery o množstve a kvalite ňou skúmaných drevených prírezov, nie sú pre závery súdu rozhodujúce, najmä s poukazom na výpoveď svedka JUDr. Y., ktorý potvrdil, že cca 90% tohto druhu komodity sa v podstate „točilo“ v karuselovom reťazci, napriek tomu je zrejmé, že jednotková cena používaná pri fakturácii (56,10) je vyššia ako cena zodpovedajúca najvyššej kvalite a takmer dvojnásobná pre najnižšiu kvalitu tohto druhu komodity. Tento fakt opäť nasvedčuje tomu, že sa nejednalo o reálnu obchodnú činnosť, ale v podstate o fyzické prevážanie tovaru medzi viacerými firmami v rámci karuselového reťazca s nadhodnotenou cenou, s úmyslom simulovať vytvorenie podmienok pre uplatnenie si nadmerného odpočtu DPH.

K výpovediam všetkých 24 vodičov špecializovaný trestný súd uviedol, že zhodne potvrdili fyzickú realizáciu prepravy dubových podláh. Niektorým z nich sa však logistika javila podozrivo, rovnako ako tovar, ktorý vykazoval znaky opotrebenia (svedok F.H.), avšak žiadny z nich to neriešil a viac menej zhodne potvrdili, že boli radi, že majú robotu v prípade zamestnaných vodičov (O. G.) a v prípade samostatne zárobkovo činných dopravcov, že mali faktúry uhradené. Je nesporné z týchto výpovedí, že dubové podlahy nemali reálneho odberateľa a v podstate boli prevázané oficiálne z H. do A. a následne neoficiálne z A. do H.. Výpovede všetkých vodičov boli navyiac podložené listinnými dôkazmi a to medzinárodným nákladným listom (CMR), objednávkami na prepravu, fakturáciou prepravy, záznamom o prevádzke nákladného motorového vozidla, ako aj vyúčtovaním ciest jednotlivých vodičov do zahraničia. Celkovo k doprave popisovanej vodičmi napriek náročnosti na logistiku a finančným nákladom je potrebné uviesť, že doklady súvisiace s prepravou boli obligatórnou náležitosťou pre uplatnenie si nadmerných odpočtov DPH a simulácia vytvorenia podmienok na vznik nároku na vrátenie DPH bez reálnej dopravy nebola možná. Samotní vodiči však boli len posledným článkom celého

systemu a používajúc vyjadrenie svedka M. H., riešili len prevoz tovaru z bodu A do bodu B. Zhodne u všetkých svedkov - vodičov možno konštatovať, že nepoznali nikoho z obžalovaných (s výnimkou svedka O., ktorý poznal obžalovaného Z.) a rovnako nepoznali firmy Z. B. s.r.o., ani C. J. A..

Na základe vyššie uvádzaných jednotlivých dôkazov tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne ustálil špecializovaný trestný súd skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku. So závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa pritom vysporiadal nasledovným spôsobom:

Zo skutkovej vety vypustil poskytnutie pečiatky spoločnosti C.tovničke T., avšak zotrval na skutkovom závere, že skupina ako taká, teda nielen v prípade časti konania ktoré sa týkalo spoločnosti Z. B. s. r. o., získavala vplyv na daňových úradoch. Vychádzal pritom z výpovede svedka C., ktorý popisoval, že Ing. M. W. - námestník daňového riaditeľstva mal byť osobou, ktorá drží odpočty DPH na daňových úradoch a dokonca vo vzťahu k nemu bolo použité fyzické násilie, ktoré bolo aj predmetom trestného stíhania O. C..

Pri ustálení skutkového stavu rešpektoval špecializovaný trestný súd právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a neprihliadol k záznamom telekomunikačnej prevádzky získaných prostredníctvom ITP na základe súhlasu s odpočúvaním, ktoré vydal Krajský súd v Košiciach dňa 05.03.2009 pod sp. zn. KSKE-V-40-1/2009-3-NTT a z 28.05.2009 pod sp. zn. KSKE-V-115-1/2009-3-NTT, ktoré boli vydané podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním pred začatím trestného stíhania, ani k záverom daňovej kontroly v spoločnosti Z. B. s. r. o., ani k vyhláseniu obžalovaného W. B. Obžalovaných S. Z. a W. B. upozornil na možnosť prísnejšieho posudzovania skutku podľa § 284 ods. 2 Trestného zákona. Podľa názoru súdu, výsledky dokazovania neumožňovali urobiť skutkový záver o existencii samostatnej zločineckej skupiny Ing. M. R., pretože celé konanie Ing. M. R. nasvedčovalo jeho začleneniu sa v tejto konkrétnej veci do skupiny JUDr. O. Y. Z tohto dôvodu upravil aj skutkovú vetu tak, aby zodpovedala výsledkom dokazovania v tejto veci.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní všetci obžalovaní odvolanie, a to v časti voči odsudzujúcemu výroku o vine a treste obsiahnutého v bode 1/ výrokovvej časti rozsudku spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo.

Prokurátor Úradu špecializovanej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal takisto proti rozsudku špecializovaného trestného súdu bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie, a to v časti v bode 2/ výrokovvej časti rozsudku, ktorým špecializovaný trestný súd postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný Ing. M. R. v písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Petra Váčoka, advokáta advokátskej kancelárie so sídlom Vázovova 9/A, 811 07 Bratislava vo všeobecnosti konštatuje, že aj pri plnom rešpekte k zásade voľného hodnotenia dôkazov súdmi, ktorá je nevyhnutná pre náležité zistenie skutkového stavu, táto nesmie viesť k ľubovôli zo strany súdu. Každé rozhodnutie súdu musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom. Opätovne poukazuje na skutočnosť, že záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré špecializovaný trestný súd vyhodnotil v jeho neprospech, s predmetnou trestnou vecou nijak nesúvisia. Je pravdou, že JUDr. Y. pozná, stretol sa v ním Bratislave na podnet A., ktorý mu v tejto súvislosti uviedol, že jeho obchodný partner má problémy a nech si ho obžalovaný Ing. R. vypočuje. Všetci traja sa stretli cca na polceste na čerpacej stanici pohonných hmôt v F. Z., pričom tohto stretnutia sa týkajú aj získané informačno - technické prostriedky. V tomto období obžalovaný Ing. R. zabezpečoval obchod s cukrom medzi zástupcami spoločnosti G. a O. B. (ktorý v prepise záznamu telekomunikačnej prevádzky figuruje pod menom „O.“). Obžalovaný má vedomosť o tom, že požiadal A. o preverenie okolností týkajúcich sa odberateľa; preto je zarážajúce, že tento prepis bol špecializovaným trestným súdom použitý v jeho neprospech. Vo veci týkajúcej sa tohto stretnutia vypovedal ako svedok na súde v D. v trestnej veci proti S. M. a spol. pre vydieračský únos. Už vtedy uviedol, že večer pred stretnutím mu telefonoval A., ktorý ho požiadal o stretnutie s JUDr. Y., ktorého obžalovaný dovtedy nepoznal a spoznal ho spôsobom opísaným vyššie

práve cez A.. Pri stretnutí mu JUDr. Y. povedal, ako ho tri dni zadržovali v Komárne; po stretnutí s A. vzal obžalovaný JUDr. Y. do nemocnice v F., kde šiel na lekárske ošetrenie, nakoľko tento mal zranenia. Toto tvorilo meritum trestnej veci, v ktorej vypovedal pred súdom v D. v procesnom postavení svedka. Z toho dôvodu nie je vyhodnotenie telefonického rozhovoru medzi obžalovaným a A.pecializovaným trestným súdom v súlade so zásadou zistenia skutočného stavu veci. Zo samotnej výpovede JUDr. Y. pritom vyplýva, že obžalovaný Ing. R. nemal žiadnu vedomosť o jeho obchodnej činnosti, ktorá je predmetom trestného konania. K svedkovi G. uvádza, že tento sa na hlavnom pojednávaní účelovo vyhovárал na stratu pamäti z dôvodu údajného úrazu hlavy, o ktorom nebol doložený žiadny dôkaz. Je nesporné, že G. vypovedal na hlavnom pojednávaní po zložení prísahy a súčasne obžalovanému zabránil brániť sa, nakoľko mu nemohol položiť otázky, resp. podrobiť ho konfrontácii a vyvrátiť jeho tvrdenia z prípravného konania. Navyše svedok G. vypovedal vo fáze prípravného konania v čase, keď bol vo väzbe; jeho prvá výpoveď bola pritom realizovaná v decembri 2010 a následne na to bol z výkonu väzby prepustený a trestné stíhanie vo vzťahu k jeho osobe zastavené generálnym prokurátorom SR. Z uvedeného vyplýva dôvodné podozrenie, že jeho dekriminalizácia je výsledkom dohody s orgánmi činnými v trestnom konaní, aby usvedčoval práve osobu obžalovaného. Z analýzy jeho svedeckej výpovede vykonanej v prípravnom konaní je zrejmé, že nevie súvislosti a odpovede si dotvára len v dôsledku navádzajúcich otázok vyšetrovateľa podľa výpovedí T.. Nepotvrdilo sa, že by mu obžalovaný Ing. R. dával akékoľvek finančné prostriedky. V tom čase totiž G.il a podnikal s osobou menom N. (v súčasnosti W.), ktorá je toho času prísediacom na Okresnom súde Bratislava III. Z jeho výpovede vykonanej v prípravnom konaní, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní vyplýva, že peniaze mal dostávať „buď od G. alebo odo mňa" (pozn.: od obžalovaného R.) na benzín a telefón. Obžalovaný sa pýta, ako je možné, že si tak dôležitú skutočnosť ako preberanie peňazí nepamätá, ak mal participovať na výnose z trestnej činnosti, resp. ak mal v súvislosti s touto trestnou činnosťou dostávať peniaze.

Obžalovaný Ing. R. dodáva, že obžalovaný G. bol vypočutý dňa 09. augusta 2012, pričom tento výsluch bol ukončený o 08:45 a zúčastnili sa ho aj obhajcovia JUDr. Polák a JUDr. Cverečka. Vtedy využil obžalovaný G. svoje právo nevypovedať, pričom po ukončení výsluchu a odchode obhajcov bol následne zadržaný s tým, že bude podaný návrh na jeho vzatie do väzby z dôvodu existencie dôvodného podozrenia z ďalšieho pokračovania trestnej činnosti. Z výpovede G. toho istého dňa vyplýva, že sa rozhodol znovu vypovedať až pod hrozbou väzobného stíhania. Bol pritom vypočutý bez toho, aby o tom bol vyzoomený obhajca obžalovaného R., resp. obhajcovia ostatných obžalovaných, čo má za následok porušenie práva na obhajobu vo vzťahu k ostatným obžalovaným; obžalovaného G. nevynímajúc, nakoľko sa jednalo o nový úkon, ktorého sa mali obhajcovia právo zúčastniť. Postup orgánov činných v trestnom konaní pritom mohol a podľa názoru obžalovaného R. aj ovplyvnil hodnovernosť výpovede obžalovaného G.; takýto dôkaz je potrebné pre nezákonnosť jeho získania považovať ako odporujúci § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Z výpovede svedkyne T. je zjavné, že táto sa nevedela jednoznačne vyjadriť k podstatným dôkazom. Jej výpoveď kriminalizuje obžalovaného O. a to tým, že tento s obžalovaným Ing. R. mal páchať trestnú činnosť a že ju údajne vozil po lese a vyhrážal sa jej likvidáciou. Ak špecializovaný trestný súd považuje jej výpoveď za hodnovernú vo vzťahu k správne mu zisteniu skutkového stavu, je hodnotenie zavinenia obžalovaného za situácie oslobodenia O. spod obžaloby v diametrálnom rozpore. Ak sa napadnutý rozsudok v časti oslobodenia obžalovaného O. spod obžaloby, potom aj výpoveď svedkyne T. vo väzbe na osobu obžalovaného R. sa nemôže považovať za dôkaz, ktorým sa správne zistil skutkový stav veci. Ide o dôkaz, ktorý vyvracia výpoveď obžalovaného a u druhého obžalovaného sa na túto výpoveď neprihliada, resp. obsah tejto výpovede je prezentáciou nepravdivých skutočností. Hodnotenie vierohodnosti výpovede svedkyne T. špecializovaným trestným súdom nedáva vecnú, logickú ani rozumovú súvislosť. Svedkyňa T. v tejto veci nebola trestne stíhaná, v inej trestnej veci jej zároveň bol povolený odklad výkonu trestu odňatia slobody s poukazom na zdravotné problémy psychickej povahy. Takúto výpoveď opäť nemožno považovať za dôkaz získaný spôsobom súladným s § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Svedkyňa T. obžalovaný Ing. R. neniesol žiadne doklady; táto ho požiadala o pomoc len počas spoločnej cesty do A. a ostatné jej tvrdenia považuje za účelové klamstvá tak, ako vo výpovedi z 20. novembra 2012, hoci sa preukázalo, že po väzobnom stíhaní U. s jeho firmou nik neobchodoval a nekonal, ako aj došlo k popretiu vyhrážaniu sa jej a jej synovi. Obžalovaný Ing. R. osobne jej synovi zariadil liečebný pobyt. Špecializovaný trestný súd vyhrážanie, že svedkyňa T. skončí ako bratia F., vyhodnotil ako

nedôveryhodné a iné jej skutkové tvrdenia považoval za vierohodné. V dostatočnej miere pritom neprihliadol na okolnosti, ktoré na pravdivosť tejto svedkyne mohli mať vplyv, ako ani na všetky skutočnosti, ktoré na hodnovernosť jej výpovede mohli vplývať.

Obžalovaný Ing. R. sa so svedkyňou T. zoznámil až po ukončení činnosti firmy Z. s.r.o., keďže po vzatí U. do väzby už žiaden obchod nikto nerealizoval. Jej tvrdenia o tom, že obžalovaný mal dávno niečo organizovať neboli pravdivé, s čím sa stotožnil aj špecializovaný trestný súd. Samotná svedkyňa T. uviedla, že v súvislosti so spoločnosťou Z. B. s.r.o. sa s obžalovaným Ing. R. stretla len dvakrát, pričom prvýkrát ku stretnutiu malo dôjsť v januári 2009. Je dokázané, že obchodná činnosť, v rámci ktorej bol uplatnený nadmerný odpočet DPH, v januári prakticky nebola realizovaná. V súhrne s poukazom na vyššie uvedené obžalovaný Ing. R. konštatuje, že špecializovaný trestný súd neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré by na hodnovernosť výpovede mohli vplývať. Svedkovia G. a T. sa svojimi výpoveďami zbavujú trestnej zodpovednosti; obžalovaný G. vypovedal bez možnosti uplatnenia obhajoby, čo je v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie. Aj po doplnení dokazovania v predmetnej trestnej veci neboli produkované dôkazy, ktorými by bolo jednoznačne zistené, že obžalovaný by zasiahol do trestným zákonom chráneného objektu v rozsahu, v akom mu je kladené za vinu. Preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že odvolaniu obžalovaného vyhovie a postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku zároveň obžalovaného Ing. R. oslobodí spod obžaloby pretože nie je dokázané, že obžalovaný spáchal skutky, pre ktoré je trestne stíhaný.

Obžalovaný M. G. svoje odvolanie odôvodnil v písomnom podaní prostredníctvom ním zvoleného obhajcu JUDr. Martina Ribára, advokáta so sídlom advokátskej kancelárie Mickiewiczova 2, 811 07 Bratislava.

Úvodom uviedol, že závery špecializovaného trestného súdu považuje za nesprávne, nelogické a predovšetkým neúplné a nerešpektujúce zásadu in dubio pro reo. Špecializovaný trestný súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a v prípadoch, v ktorých pochybnosti mať mohol, tieto vyhodnotil v neprospech obžalovaného v rozpore s citovanou zásadou. Podľa názoru obžalovaného sa špecializovaný trestný súd nezaoberal relevantným spôsobom výpoveďami svedkov G. a T., keď vzhľadom k ich predchádzajúcemu procesnému postaveniu je zrejmé, že sa výpoveďami účelovo zbavovali najmä ich vlastnej trestnej zodpovednosti. Konštatovanie, že v trestnej veci obžalovaných vystupujú ako svedkovia a ich výpovede sú podporované inými dôkazmi je takisto v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Ako už uviedol vo svojej výpovedi, o žiadnej trestnej činnosti nemal vedomosť a všetko čo robil, bolo priateľskou službou pre jeho známych. O tom, že sa malo jednať o protiprávnu činnosť sa dozvedel až po tom, ako mu bolo vznesené obvinenie. Napriek tomu stále zotrváva na svojich tvrdeniach, že v danom čase nemal žiadnu vedomosť o existencii zločineckej skupiny, ani o páchaní ekonomickej trestnej činnosti. V tejto súvislosti nerobil nič vo vedomí, že sa môže jednať o trestnú činnosť. Je pravdou, že v minulosti sa takejto činnosti dopustil, no rozhodnutím prokuratúry bolo trestné stíhanie voči jeho osobe podmienčne zastavené. Ak by sa tomtoto prípade vedome dopustil trestnej činnosti, doznať by sa k nej a urobil vyhlásenie o svojej vine na začiatku súdneho procesu. Opakovane však uvádza, že nemal vedomosť o trestnej činnosti, ani o existencii zločineckej skupiny založenej za účelom páchania trestnej činnosti tak, ako je uvedené v rozsudku špecializovaného trestného súdu. Ďalej obžalovaný G. v odôvodnení ním podaného odvolania upriamuje pozornosť na výsluch svedkyne T. vykonaný na hlavnom pojednávaní 21. apríla 2016, keď na priamo položené otázky ohľadom jej vedomosti o trestnej činnosti sama uviedla, že pri cestách do A., kde s ňou bol obžalovaný G., nemala vedomosť o tom, že sa jedná o trestnú činnosť; predovšetkým uviedla, že sa žiadnym spôsobom nepodieľal na rekonštrukcii účtovníctva spoločnosti Z. B. s.r.o. a pri tomto nebol ani prítomný. Sama svedkyňa takisto uviedla, že ani nevedela, či obžalovaný v tejto súvislosti s ňou niečo robil okrem toho, že ju odviezol do A. a doniesol jej nejaké doklady. Svedkyňa T. takisto uviedla, že obžalovaný G. ju do A. viezol kvôli tomu, že chodila v dôsledku úrazu za pomoci barlí. Disponovala takisto generálnou plnou mocou na spoločnosť Z. B. s.r.o. a preto neexistoval iný dôvod, aby s ňou obžalovaný šiel do A..

Výpoveď svedka G. považuje za čisto účelovú, za cieľom zbaviť sa vlastnej trestnej zodpovednosti. Svedok neuviedol na hlavnom pojednávaní k osobe obžalovaného G. iadne podstatné skutočnosti a po prečítaní výpovede z prípravného konania túto nespochybnil, čo špecializovaný trestný súd považoval za

jeden z jeho dôkazov o aktivite obžalovaného vo vzťahu k Z. B. s.r.o. Tento záver je opäť nesprávny a v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Jeho telefonický rozhovor s A. bol realizovaný na základe prosby svedkyne T., ktorá mu presne uviedla, na čo sa ho má pýtať. Opakuje, že v problematike súvisiacej s touto vecou nemal žiaden prehľad. Jeho obhajobné tvrdenia potvrdzuje aj skutočnosť, že do kontaktu so svedkyňou T. prišiel až v januári 2009. Je nelogické, aby sa od tohto času podieľal na činnosti zločineckej skupiny, čo zároveň popiera. Nikto mu nikdy nedával žiadne príkazy a tieto nikomu neadresoval ani on. Všetko čo urobil, bolo priateľskou službou obžalovanému U., za ktorú nič nedostal a z ktorej žiadnym spôsobom neprofitoval. Aj udelenie plnomocenstva obžalovaným U. na zastupovanie jeho spoločnosti bolo vykonané v tomto kontexte. Nemá ekonomické ani právnické vzdelanie a ak sa nejakej trestnej činnosti dopustil, bolo to bez akéhokoľvek úmyslu. Ďalej poukazuje na svoje nepriaznivé zdravotné a osobné pomery. Vzhľadom na uvedené obžalovaný G. žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol na poklade odvolania obžalovaného tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie s tým, aby tento uvedenú vec v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol, prípadne, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky sám rozhodol tak, že zmení výrok o treste obsiahnutý v rozsudku špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k osobe obžalovaného tak, že mu uloží trest odňatia slobody nezávisle od výmery, avšak s podmieneným odkladom výkonu trestu.

Obžalovaný S. Z. svoje odvolanie odôvodnil rovnako písomne, a to prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Pihorňu, advokáta advokátskej kancelárie PIHORŇA and PARTNERS s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice.

Obžalovaný Z. konštatuje, že o žiadnych dohodách JUDr. Y. nevedel. Realizoval reálne obchody so spoločnosťou Z. B. s.r.o. a to prostredníctvom kúpnej zmluvy, ktorú predložil ako dôkaz. Podlahy boli naložené a kamiónovou dopravou prepravené do skladov, ktoré sa nachádzali v Českej republike a ktoré si obžalovaný prenajal prostredníctvom realitnej kancelárie. Niekedy boli priamo zaslané konečnému odberateľovi, ktorým bola spoločnosť C. Y. Kft. v O.. Predmetná skutočnosť vyplýva aj z výpovede vodičov. Vzhľadom na to, že sa nepodarilo predat' všetok tovar na území Českej republiky mu JUDr. Y. sprostredkoval práve túto spoločnosť prostredníctvom p. C. a p. N.. Nevedomosť obžalovaného o aktivitách JUDr. Y. potvrdil vo výpovedi z 21. apríla 2016 aj samotný JUDr. Y. a dňa 27. apríla 2016 v podstate aj svedok C.. Informácie o tom, že podlahy distribuované obžalovaným do Maďarska skončili na sklade spoločnosti N.-Z. s.r.o. boli pre obžalovaného v tom čase irelevantné, nakoľko to nebolo v jeho kompetencii. Svoje povinnosti si riadne plnil. Nikdy sa nesnažil od žiadneho subjektu vylákať finančné prostriedky ani sa nesnažil získať vplyv na daňové subjekty alebo políciu. Svedkyňa T. uviedla, že ho nepozná a preto nie je možné, aby s ňou spolupracoval pri rekonštrukcii účtovníctva. O návšteve svedkyne T. v jeho spoločnosti vie, lebo bol informovaný o tom, že v spoločnosti Z. B. s.r.o. je potrebné usporiadať účtovníctvo a preto svedkyňa potrebovala fotokópie dokladov z jeho účtovníctva. Od neho však žiaden pokyn nedostala. Z dôvodu časovej nezrovnalosti ho takisto nemožno spájať s nejakou skupinou, resp. začleňovať ho do nej. Doklad o dožiadaní ani odpoveď sa v spise nenachádzajú. O tvrdení Ing. A. ohľadom odpovede na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácii konštatuje, že o ňom neexistuje dôkaz. Jeho účtovníctvo muselo byť z titulu rôznych aktivít spolu s odberateľmi z oblasti štátnej správy a samosprávy v úplnom poriadku z dôvodu kontrol orgánmi finančnej správy. Tvrdenie špecializovaného trestného súdu o fiktívnosti platieb je neodôvodnené a ničím nepreukázané. Kolobeh tovaru a obehu finančných prostriedkov, ktoré opísal JUDr. Y., sa týkali len spoločnosti H. s.r.o. Špecializovaný trestný súd v rozsudku na str. 33 neuviedol, kde sa nachádza podstatný rozpor v obhajobe obžalovaného (jeho správaní pri obchodovaní a štandardnými obchodnými vzťahmi). Bolo preukázané, že sa jedná o štandardné a reálne obchody. Špecializovaný trestný súd sa nijak nevysporiadal so skutočnosťou, že sklady v Maďarsku prenajal bližšie k štátnej hranici z dôvodu hospodárnosti, nakoľko sa chystal obchodovať so spoločnosťou v Maďarsku. Takisto aj špecializovaným trestným súdom rozporovaný spôsob platby odôvodňuje obžalovaný tým, že maďarská spoločnosť C. Y. Kft. neuhrádzala spoločnosti C. J. patriacej obžalovanému faktúry. Až následne sa obrátil na JUDr. Y., ktorý mu kontakt na túto spoločnosť pôvodne sprostredkoval a pohľadávky spoločnosti C. J. voči označenej maďarskej spoločnosti odkúpil. Ďalej obžalovaný Z. namieta skutočnosť, že počas konania nedošlo k preukázaniu naplnenia subjektívnej stránky trestného činu podľa

§ 296 Trestného zákona, ako ani trestného činu podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.

S poukazom na právne úvahy citované vyššie obžalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol na poklade odvolania obžalovaného tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zruší a podľa § 285 písm. c) obžalovaného S. Z. oslobodí spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný V. U. svoje odvolanie odôvodnil písomne, prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Kišša, advokáta so sídlom Kocelova 9, 821 09 Bratislava.

V písomnom odôvodnení odvolania uvádza, že z dokladov súvisiacich s realizovanými daňovými kontrolami ako aj výpovede svedkyne Ing. Z. vyplýva, že pri daňových kontrolách došlo k porušeniu zákona. Tento záver si koniec - koncov osvojil aj špecializovaný trestný súd. Na základe doktríny ovocia z otráveného stromu sú nezákonnosťou postihnuté aj všetky dôkazy, ktoré boli na základe uvedeného nezákonného postupu získané. Špecializovaný trestný súd však postupoval v rozpore s § 327 ods. 1 Trestného poriadku a preto obžalovaný U. rozsudok považuje za nezákonný. Zároveň po vrátení veci odvolacím súdom do skutku zahrnul konkrétne faktúry, ktoré sú však len kópiami faktúr od spoločnosti H. Nie je z nich zrejmé ich autenticita ako ani to, či boli určené na veľkoobchodný predaj alebo na predaj konečnému spotrebiteľovi. Ďalej obžalovaný namieta neexistenciu subjektívnej stránky trestného činu podľa § 296 Trestného zákona, nakoľko špecializovaný trestný súd ho len automaticky zaradil do zločineckej skupiny bez preukázania skutočností, resp. zabezpečenia dôkazu odôvodňujúcich takýto záver. Sám JUDr. Y. ako svedok pritom uviedol, že nevie potvrdiť, či zástupcovia firmy Z. B. s.r.o. vedeli, čo sa deje vo firme H. Všetka činnosť bola navyše podľa tohto svedka vykonávaná reálne. Obžalovaný takisto uvádza, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel ani vo vzťahu k trestnému činu podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Rovnako namieta nesprávnosť odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k uznaniu viny za tento trestný čin. Jedná sa len o ničím nepotvrdené domnienky, ktoré nevyplývajú zo žiadneho zadokumentovaného dôkazu. Čo sa svedkyne T. týka má obžalovaný za to, že táto vypovedala účelovo za cieľom zbaviť sa vlastnej trestnej zodpovednosti. Bola konkrétnou osobou zodpovednou za účtovníctvo Z. B. s.r.o. Skutočnosti ohľadom jej prezentovaného údajného podozrenia o nelegálnom obchodovaní firmy Z. B. s.r.o. boli jednoznačne vyvrátené výpoveďami šoférov kamiónov. Obchod má reálnu oporu aj v dodávateľskej a odberateľskej kúpno - predajnej zmluve, z ktorých sa vychádzalo a bol vykonávaný v súlade s platnými zákonmi. Na základe vyššie uvedeného navrhuje obžalovaný V. U., aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obžalovaného rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu zruší podľa § 321 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku a obžalovaného V. U. postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby; alternatívne, vec vráti špecializovanému trestnému súdu podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný W. B. doručil špecializovanému trestnému súdu dňa 23. novembra 2018 písomné odôvodnenie odvolania podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Lemeša, advokáta so sídlom Žižkova 19, 040 01 Košice.

Obžalovaný namieta správnosť výroku o vine a treste a jeho odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádza. Z vykonaného dokazovania podľa názoru obžalovaného nevyplýva naplnenie znakov existencie zločineckej skupiny podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona. Nikoho z ostatných obžalovaných nepoznal a nikto z nich nepoznal jeho. Jeho účasť v hierarchii organizovanej skupiny nebola v priebehu trestného konania potvrdená. Vo svojej podnikateľskej činnosti nikdy nemal záujem o vylákatie finančných prostriedkov od štátu. Aj keď je pravdou, že v roku 2006 založil spoločnosť N. - Z. s.r.o. so sídlom v N., z dôvodu, že nemal zamestnancov a nemohol zabezpečiť ponúkané zákazky, prijal ponuku p. Z. na prevádzkovanie skladu v A., kde boli prekladané drevené podlahy. Celý chod prevádzky zabezpečovali Z., C. a N. a písomnosti podpisoval obžalovaný; C. vykonával úhrady, pečiatka spoločnosti N. - Z. s.r.o. bola voľne položená na stole, pretože sa podpisovali Y.. Mohol ju používať ktokoľvek, vzhľadom na to uvedené doklady nie sú podpísané

obžalovaným. Od skladových priestorov bolo viac kľúčov. Nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami spoločnosti; on iba vykonával pokyny, ktoré dostával od Z., C. a N.. Svedok S. vo výpovedi uviedol, že sa nepoznali a čo sa týka dodávok drevených podláh, obžalovaný mu zavolať, že má dodávku materiálu a tento bol aj skutočne dodaný. Túto skutočnosť potvrdili aj svedkovia - vodiči kamiónov G., S. a Z.. Z toho vyplýva, že sa nejednalo o fiktívne dodávky a obžalovaný nemá vedomosť o tom, že by tieto boli zmanipulované. Osobne sa nepoznal s A. a nemal kontakty a vedomosti o činnosti spoločnosti Z. B. s.r.o. - kontakty s touto spoločnosťou zabezpečovali N. a C.. Určité pochybnosti začali až v čase, keď mal na starosti sklad G., ktorého zabezpečil a vyplácal C.. Daňová kontrola bola vykonaná nezákonným spôsobom; preto nemôže byť podkladom pre ďalšie konanie. Takisto uvádza, že nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 277 Trestného zákona.

Na základe uvedeného obžalovaný B. navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zruší a podľa 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vráti špecializovanému trestnému súdu, aby tento v potrebnom rozsahu vec znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, po zrušení odvolaním napadnutého rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci tak, že obžalovaného B. oslobodí spod obžaloby.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj len „prokurátor“) svoje odvolanie, ktoré podal v časti voči oslobodzujúcemu výroku obsiahnutému v bode 2/ rozsudku špecializovaného trestného súdu odôvodnil písomným podaním doručeným špecializovanému trestnému súdu 13. novembra 2018.

Prokurátor sa v odôvodnení podaného odvolania nestotožnil so záverom špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého neoblo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní. Vo vzťahu k parciálnemu skutku vzťahujúcemu sa na zdaňovacie obdobie január 2009 bolo vykonané rozsiahle dokazovanie vzťahujúce sa na dodanie tovaru spoločnosťou H. H. Y. s.r.o. pre spoločnosť Z. B. s.r.o. k preprave tohto tovaru do skladu uvedenej spoločnosti v Pezinku, k následným dodávkam tohto tovaru Z. B. s.r.o. pre spoločnosť C. J. s.r.o. Praha, prepravu tovaru do Českej republiky až po jeho spätnú prepravu na Slovensko pre jeho využitie pre ďalšie karuselové reťazce. Z dôkazov vykonaných v priebehu trestného konania vyplynulo, že v posudzovanom prípade išlo iba o fiktívne obchody bez akéhokoľvek reálneho opodstatnenia, páchané organizovanou skupinou za jediným cieľom - získanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Niet pochybností, že spoločnosť Z. B. s.r.o. podala za uvedené zdaňovacie obdobie daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, v ktorom si v presnom rozsahu uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a to z titulu intrakomunitárnych dodávok tovaru do Českej republiky. V predmetnom daňovom priznaní bol presne špecifikovaný nielen rozsah nadobudnutia tovaru, ale aj rozsah jeho predaja. Uvedené bolo podporené účtovnými dokladmi, ako aj dokladmi týkajúcimi sa prepráv. Z výpovede svedkyne T. vyplýva, že účtovníctvo bolo vo vzťahu k uvedenej činnosti vedené tzv. kreatívnym spôsobom, teda pre prebiehajúce daňové konania. Fiktívnosť obchodných transakcií a ich skutočný cieľ preukázalo vykonané dokazovanie, a to najmä výpoveď svedkov C., Mgr. S., JUDr. Y. a T.. Špecializovaný trestný súd sa však s týmito okolnosťami nevysporiadal.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania podaného prokurátorom rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok špecializovaného trestného súdu zruší v časti týkajúcej sa výroku o oslobodení obžalovaných spod obžaloby a súčasne zruší celý výrok o treste; zároveň navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako odvolací súd preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali

obžalovaní a prokurátor odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po takto vykonanom prieskume, nezistiac pritom také odvolaním nevytýkané chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania v prospech obžalovaných dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

I.

Úvodom treba k veci uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí žiadnymi podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. V rámci takto riadne vedeného prvostupňového konania boli súčasne vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé zistenie vyššie uvedeného skutku. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných, ktorá tvorí i základ nimi podaných odvolaní.

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä: zásadu zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku a rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd teda dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Zároveň najvyšší súd poukazuje i na zásadu, ktorú v intenciách odvolacieho konania považuje v kontexte odvolacích námietok obžalovaných za obzvlášť podstatnú:

Špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Najvyšší súd pritom konštatuje, že pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. Povedané inými slovami, prípadná samotná rozdielna interpretácia výsledkov dokazovania založená na vlastnej úvahe odvolacieho súdu (odlišná od inak logicky správnych skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa založených na vykonanom dokazovaní) nie je právne kvalifikovanou skutočnosťou spôsobilou založiť dôvod zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa napadnutého odvolaním.

V prejednávanej veci najvyšší súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Najvyšší súd sa preto s logickými a presvedčivými dôvodmi napadnutého rozsudku stotožnil, v podrobnostiach na ne odkazuje a so zreteľom na podstatu niektorých námietok obsiahnutých v odvolaniach obžalovaných vo vzťahu k bodu 1/ výrokovej časti rozsudku dodáva:

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných najvyšší súd konštatuje, že vo všeobecnosti nesmerujú voči rozsahu vykonaného dokazovania; odvolatelia s výnimkou obžalovaného Ing. R. v ich obsahu nenavrhujú ani žiadne dôkazy za účelom doplnenia dôkaznej situácie nad jej doterajší rámec. To ostatne

podčiarkuje aj skutočnosť, že s dôkazmi, ktoré boli zo strany obžalovaných v priebehu trestného konania doposiaľ navrhnuté, sa špecializovaný trestný súd vysporiadal jednak na hlavnom pojednávaní, ako aj v odvolaní napadnutom odsudzujúcim rozsudku.

Ako už najvyšší súd konštatoval vyššie, skutočnosť, že sa obžalovaní nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany konania, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Čo sa skutkových zistení špecializovaného trestného súdu týka, najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchali obžalovaní. V tomto smere špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa vyčerpávajúco a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o ich vine. Na takomto základe potom špecializovaný trestný súd vyvodil z dôkazov o podstate stíhaných trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Špecializovaný trestný súd veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

V nadväznosti na uvedené je potrebné vysporiadať sa s niektorými odvolacími námietkami obžalovaných, ktoré si to vzhľadom na ich obsah a povahu vo vzťahu k niektorým aspektom namietaných skutkových zistení a právnych záverov (ktoré boli na ich základe prijaté špecializovaným trestným súdom) z materiálneho hľadiska vyžadujú. Najvyšší súd k uvedenému považuje za potrebné aspoň v krátkosti doplniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní.

V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd len v stručnosti na skutočnosť, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Prioritne je odvolateľmi namietaná najmä údajná nevierohodnosť svedeckých výpovedí osôb podieľajúcich sa na trestnej činnosti (JUDr. Y. a svedkyňa T.). V prvom rade obžalovaní oslabenie tejto vierohodnosti odvodzujú od použitia osobitných trestno - procesných inštitútov, ako napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2To/9/2014 v ktorom bol v spojitosti s výsluchmi svedkov, pri ktorých bolo rozhodnuté o odklone prijatý názor, podľa ktorého je svedka v uvedenej procesnej situácii možné vypočuť, pričom ide o postup upravený zákonom. Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. zároveň aj vlastnej trestnej činnosti) získať určitý legálny benefit spočívajúci v miernejšom trestnom postihu. Ide však o taký legálny benefit, ktorý výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Výpoveď vykonaná citovaným spôsobom je zákonným dôkazom, ktorý síce nemá za následok automatickú existenciu nevyvrátiteľnej domnienky, že výpoveď je pravdivá; takisto v žiadnom prípade ale nesmie zakladať per se jej nepravdivosť. Výpovede dotknutých svedkov (slangovo niekedy označovaných ako „kajúcnici“) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12

Trestného poriadku rovnako ako každý iný dôkaz. Z citovanej zásady okrem iného vyplýva základný postulát a to síce, že neexistuje zákonom predpísaný spôsob, ako (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Inými slovami povedané, rozhodujúcou okolnosťou je konkrétna dôkazná situácia.

V zásade teda možno vylúčiť taký záver, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Je nespochybniteľne prípustné, že výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť potenciálne ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu; na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Obsah jeho výpovede a z nej vyplývajúce pravdivé dôsledky sú teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať, resp. mu priťažovať. Oba označené faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnávať v konkrétnom prípade vzhľadom na ostatné s nimi súvisiace okolnosti.

Na tomto mieste najvyšší súd zdôrazňuje, že výpovede týchto svedkov boli podporené aj množstvom listinných dôkazov, preukazujúcich okrem iného nasledovné: obchodný styk medzi spoločnosťami a dodávky tovaru. Medzi tieto listinné dôkazy takisto možno zaradiť i zmluvy uzatvorené medzi spoločnosťami; obsah uvedených listinných dôkazov bol v priebehu vykonania ďalšieho dokazovania podopretý výpoveďami tak samotných obžalovaných, ako aj vodičov zabezpečujúcich prepravu tovaru a pracovníkov daňového úradu v spojení s obsahom dokladov týkajúcich sa uskutočnených daňových kontrol.

Obžalovaný Ing. R. v odvolaní konštatoval logický rozpor medzi záverom špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k výpovedi svedkyne T. ohľadom Ing. O. v predchádzajúcom rozhodnutí špecializovaného trestného súdu (ktorá bola vyhodnotená „v prospech“ Ing. O.). Nie je mu zrejmé, prečo výpoveď svedkyne T. špecializovaný trestný súd vyhodnotil naopak voči jeho osobe ako dôkaz svedčiaci v jeho neprospech.

Najvyšší súd v súvislosti s argumentáciou obžalovaného Ing. R. obsiahnutú v predchádzajúcom odseku poukazuje na záver špecializovaného trestného súdu obsiahnutý v rozsudku zo 17. mája 2015, sp. zn. PK-1T/25/2015, str. 41 ods. 2 odôvodnenia, kde špecializovaný trestný súd explicitne konštatoval, že výpoveď svedkyne T. bola práve naopak jediným dôkazom, ktorý spochybňoval obhajobu Ing. O. (ktorý bol následne postupom podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby). Samotná svedkyňa T. aktívne usvedčovala aj Ing. O., aj keď nie priamo - odvolávala sa priamo na jeho údajné vlastné vyjadrenia.

K obhajobnej námietke obžalovaného, ktorá sa týkala svedeckej výpovede O.L., že súd považoval jej výpoveď za vierohodnú len vo vzťahu k jeho osobe a naopak k Ing. O. svedkyňa neveril, je potrebné uviesť, že k obžalovanému Ing. R. vypovedala svedkyňa priamo k okolnostiam, ktoré s obžalovaným spoločne zažila, zatiaľ čo k Ing. O. nevedela uviesť konkrétne skutočnosti. U obžalovaného Ing. R. však špecializovaný trestný súd žiadne pochybnosti nemal. Vo vzťahu k tej časti výpovede svedkyne, ktorá sa týkala obžalovaného Ing. O. špecializovaný trestný súd uviedol, že z jej výpovede bolo nesporné, že s Ing. O. majú napäté vzťahy, uviedla k nemu dokonca, že sa mal usilovať o jej fyzickú likvidáciu, čo však odmietla akýmkoľvek spôsobom konkretizovať, čím podľa názoru špecializovaného trestného súdu podstatne znížila dôveryhodnosť tejto časti svedeckej výpovede. Okrem toho podstata jej výpovede vo vzťahu k tomuto obžalovanému bola len v reprodukcii údajných vyjadrení samotného obžalovaného a nebola podporená žiadnymi ďalšími dôkazmi. Špecializovaný trestný súd s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania v spojení s nepriaznivými vzťahmi medzi svedkyňou T. a obžalovaným Ing. O. dospel k záveru, že výpoveď svedkyne T. nemá objektívnu oporu v žiadnom inom vykonanom dôkaznom prostriedku.

S poukazom na vyššie uvádzanú argumentáciu obsiahnutú v rozsudku špecializovaného trestného súdu

napadnutého odvolaním dospel najvyšší súd k totožnému záveru, že hodnotenie výpovede svedkyne T. vo vzťahu k obžalovanému Ing. R. nemožno rozhodne považovať za protirečivé.

Najvyšší súd sa takisto nestotožnil ani s námietkami o údajných rozporoch vo výpovedi svedkyne T., podľa ktorých táto síce potvrdila zodpovednosť za vedenie účtovníctva v súlade so zákonom o účtovníctve a zároveň si odporovala, lebo účtované doklady považovala za nevyhovujúce. Je potrebné podotknúť, že svedkyňa T. v záujme vedenia účtovníctva v súlade so zákonom vycestovala do spoločnosti C. v Prahe, aby zabezpečila alebo skopírovala chýbajúce doklady, týkajúce sa obchodovania s touto spoločnosťou, pretože konateľ spoločnosti Z. B. s.r.o. (obžalovaný U.) bol v tom čase vo výkone väzby. Preto niektoré doklady absentovali. Rovnako bolo bez rozumnej pochybnosti zistené, že obžalovaní Z., G. a Ing. R. vydávali označenej svedkyňi pokyny a boli činní pri zabezpečovaní dokladov, na základe ktorých boli vyhotovené doklady zahrnuté v inkriminovaných daňových priznaniach. Navyiac, obžalovaný Z. „dodanie“ tovaru v spoločnosti C., registrovanej ako mesačný platca DPH evidoval; z toho dôvodu tak spoločnosti Z. B. s.r.o. vznikla potreba dodatočne zosúladiť účtovníctvo s odberateľom, na účely podania daňového priznania, čoho cieľom bola aj cesta obžalovaných a účtovníčky do spoločnosti C..

Ako je zrejmé z predchádzajúceho odseku, v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu napadnutého odvolaniami obžalovaných i prokurátora je explicitne konštatované, že obžalovaný Ing. R. sa nezapája do činností spoločností uplatňujúcich neoprávnené odpočty dane z pridanej hodnoty ako ich konateľ, prípadne spoločník; aktívne sa však zapájal do ich činnosti spôsobom opísaným v skutkovej vete a ďalšom texte odôvodnenia. Práve túto činnosť priamo opísala svedkyňa T., pričom vypovedala priamo k skutočnostiam, ktoré osobne s obžalovaným Ing. R. zažila. V spojení s ďalšími dôkazmi vykonanými v priebehu trestného konania skutočne neexistuje rozumná pochybnosť o vierohodnosti jej svedeckej výpovede voči osobe obžalovaného Ing. R..

Len v stručnosti najvyšší súd uvádza, že špecializovaný trestný súd sa podrobne zaoberal všetkými okolnosťami súvisiacimi s vierohodnosťou svedeckej výpovede svedkyne T. (okrem iného aj vo vzťahu k použitému inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia). Z toho dôvodu sa najvyšší súd stotožnil so závermi špecializovaného trestného súdu, pričom poznamenáva, že obžalovaný Ing. R. okrem odvolacích námietok vyššie opísaného obsahu vo vzťahu k svedkyňi T. namieta aj jej údajné zdravotné problémy psychickej povahy. Tieto konštatovania obžalovaného Ing. R. však jednak nemajú oporu v spisovom materiáli a nie sú ani podstatnej relevantnosti pre rozhodnutie o odvolaní, pričom zároveň najvyššiemu súdu nie je zrejmé, prečo uvedené námietky uplatňuje až v odvolacom konaní.

Obžalovaný Ing. R. doručil prostredníctvom svojho obhajcu dňa 27. februára 2019 najvyššiemu súdu podanie označené ako „Návrh na doplnenie dokazovania - žiadosť“. V ňom vo všeobecnosti zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa jeho vzťahu s JUDr. Y., pričom opätovne zdôraznil, že po stretnutí s A. ho zobral späť

do N., kde išiel na lekárske ošetrenie; viezol ho konkrétne na pohotovosť v F.. Za týmto účelom obžalovaný Ing. R. iada, aby najvyšší súd vyžiadal správu o ošetrení JUDr. O. Y. zo 07. decembra 2010.

Najvyšší súd na verejnom zasadnutí oboznámil tento návrh na doplnenie dokazovania, avšak dospel k záveru, že sa týka okolností, ktorá je pre rozhodnutie vo veci nepodstatná; preto uvedený dôkaz odmietol vykonať podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. Najvyšší súd zároveň znovu podotýka, že riadne a úplné zistenie skutkového stavu je principiálne doménou konania pred súdom prvého stupňa, pričom odvolací súd v prípade, ak je skutkový stav správne zistený a nie je potrebné dokazovanie nad rámec odvolacieho konania (a to ani v otázke trestu), ani nemôže postupovať pri prípadnom odlišnom hodnotení dôkazov vo veci inak, ako súd prvého stupňa. Rovnako je potrebné uviesť, že okolnosť, ktorá sa návrhom obžalovaného Ing. R. má zistiť, by pre rozhodnutie vo veci bola úplne bez významu, nakoľko už špecializovaný trestný súd vyčerpávajúco opísal, prečo a na základe akých dôkazov považoval participáciu Ing. R. na žalovanej trestnej činnosti a s tým spojený vzťah k JUDr. O. Y. za nepochybne preukázaný.

Obžalovaní Ing. R. a G. v podanom odvolaní podstatnú časť nimi uplatňovaných odvolacích námietok koncentrujú aj na osobu svedka G. a hodnovernosť jeho svedeckej výpovede.

K uvedenému najvyšší súd považuje za potrebné úvodom aspoň v stručnosti uviesť, že svedok G. na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom uviedol, že si na firmu Z. B. spomína len veľmi matne, nakoľko mal ťažký úraz hlavy a na nič si nepamätá. Z toho dôvodu bola na hlavnom pojednávaní na návrh prokurátora prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. V rámci tejto výpovede uviedol, že obžalovaný R. alebo obžalovaný G. ho poslali za obžalovaným U., aby si zriadil účet a to z dôvodu možnosti predaja dreva jeho spoločnosťou do zahraničia, pričom na tento účet by mali nabíeť platby. So svedkyňou T. a obžalovanými Ing. R. a G. sa stretol v súvislosti s nejakým účtovným problémom, ktorý sa vyskytol v Prahe. V čase, keď bol obžalovaný U. vo väzbe, obžalovaní Ing. R. alebo G. ho poslali k svedkyňi T. preveriť ďalší postup ohľadom daňovej dokumentácie. Od obžalovaných R. a G. pritom dostával za takúto sprostredkovateľskú činnosť peniaze na úhradu nákladov za pohonné hmoty a telefón.

Najvyšší súd v rámci odvolacieho prieskumu preskúmal obsah výpovede svedka G. v prípravnom konaní (zv. III, č. I. 676 až 682 spisu), pričom dospel k záveru, že odvolacie námietky obžalovaných vo vzťahu k uvedenému svedkovi a skutočnostiam získaných jeho výsluchom je nutné odmietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi prečítaná na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, predloženie skoršej výpovede podľa odseku 1 spočíva v prečítaní tých častí zápisnice o skoršom výsluchu, ku ktorým sa má vyslúchaný vyjadriť a vysvetliť rozpory medzi svojimi výpoveďami. Zápisnicu prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, ak zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu.

K tomu najvyšší súd uvádza, že ak svedok uvedie, že sa už dobre nepamätá na predmetné okolnosti, je potrebné ho najprv vyzvať na výpoveď podľa aktuálneho stavu pamäte a až potom možno (tvrdiť a) posudzovať odchýlky od skoršej výpovede v podstatných bodoch (obdobne R 87/2014). Ak svedok uvedie, že sa už na predmetné okolnosti nepamätá vôbec, ide o (základný obsahový) rozpor oproti skoršej výpovedi a sú z uvedeného hľadiska splnené podmienky pre čítanie skoršej výpovede. Zároveň je potrebné k citovaným právnym úvahám pripojiť i nutnosť kumulatívneho splnenia podmienky súladu vykonania skoršieho výsluchu so zákonom. Výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim Trestného poriadku prioritne vo svojom obsahu implikuje výsluch svedka po riadnom poučení za dodržania zásady zákazu kladenia sugestívnych alebo kapiózných otázok, vylúčenia psychického alebo fyzického nátlaku a vykonania výsluchu po vznesení obvinenia.

Najvyšší súd nezistil naplnenie žiadnej z citovaných prekážok zákonnosti uskutočnenej svedeckej výpovede. Výsluch v prípravnom konaní bol vykonaný v súlade so všetkými relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom najvyšší súd stručne poznamenáva, že obžalovaní v tomto kontexte zrejme len vlastným, subjektívnym spôsobom hodnotia obsah získaného dôkazu vo svoj prospech, prípadne sa snažia odvolaciemu súdu vnútiť také posúdenie zákonnosti získaného dôkazu, ktoré by negovalo prípustnosť jeho použitia v trestnom konaní.

V spojení s výsledkami vykonaného dokazovania je podľa názoru najvyššieho súdu logicky správne prijať záver, že neexistuje žiadny relevantný dôvod hodnotiť obsah svedeckej výpovede svedka G. ako nevierohodný, prípadne účelový. Nejde pritom ani zďaleka o výlučne jediný usvedčujúci dôkaz; naopak, skutočnosti zistené z výpovede svedka G. sú súhlasné s ďalšími produkovanými dôkazmi, pričom len potvrdzujú aktivity obžalovaných Ing. R. a G. vo vzťahu k spoločnosti Z. B. s.r.o.

Naviac je nutné uzavrieť, že dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom konaní pred súdom práve za účelom ich kontradiktórneho prejednávania; len za kumulatívneho rešpektovania práv

obhajoby je možné pristúpiť k použitiu výpovedí z prípravného konania, pričom toto použitie musí byť realizované spôsobom zlučiteľným s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru. Použitie svedeckých výpovedí, ktoré sa získali v štádiu vyšetrovania je prípustné, pokiaľ sa súčasne rešpektovalo právo na obhajobu; obvinený musí mať však dostatočnú možnosť v niektorom zo štádií trestného konania klásť týmto osobám otázky (obdobne napr. Kostovski v Holandsko). Takisto aj prečítanie výpovedí svedkov z prípravného konania je prípustné, ak tieto boli získané v súlade s právami obhajoby. Obžalovaní mali v plnom rozsahu možnosť klásť citovanému svedkovi (vypočutého v prípravnom konaní a výpoveď ktorého sa na hlavnom pojednávaní prečítala) otázky. Z uvedeného je zrejmé, že v konaní bola vo vzťahu k dôkaznému prostriedku podrobnejšie analyzovaného vyššie plne zachovaná zásada kontradiktórnosti (obdobne napr. Unterpetinger v Rakúsko).

Obžalovaný Ing. R. v podanom odvolaní uviedol, že obžalovaný G. v rámci svojej prvotnej výpovede realizovanej v prípravnom konaní využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať. Následne bol po skončení výsluchu a odchode obhajcov zadržaný s tým, že bude vo vzťahu k jeho osobe podaný návrh na vzatie do väzby z dôvodu obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti. V nadväznosti na uvedené sa rozhodol vo veci vypovedať, pričom takto učenú výpoveď nemožno považovať za dôkaz získaný zákonným spôsobom.

Najvyšší súd preskúmal spisový materiál v časti vzťahujúcej sa k namietanému výsluchu obžalovaného G. (č. l. 554 a nasl. spisu) a dospel k záveru, že argumentáciu obžalovaného Ing. R. je nutné odmietnuť ako nedôvodnú.

Prvotný úkon výpovede (toho času ešte len obvineného) obžalovaného G. bol realizovaný dňa 09. augusta 2012 o 08.25 hod., pričom obžalovaný G. využil svoje právo nevypovedať k veci podľa § 34 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku (č. l. 557 spisu). V nadväznosti na túto skutočnosť bol výsluch ukončený o 08.45 hod. toho istého dňa (č. l. 558 spisu). Následne bol obžalovaný G. vypočutý toho istého dňa o 12.00 hod., keď po poučení uviedol, že právo nevypovedať nevyužíva a vypovedať bude (č. l. 562 spisu).

Z poznámky vyšetrovateľa uvedenej na č. l. 563 spisu je zrejmé, že po ukončení riadneho výsluchu obžalovaného G. o 08.25 hod. (v rámci ktorého využil svoje právo nevypovedať) mu bolo doručené uznesenie o vylúčení jeho trestnej veci na samostatné konanie a zároveň bol obžalovaný G. vyšetrovateľom upovedomený, že jeho zadržanie je realizované z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Toho času ešte obvinený G. po oboznámení sa s dôvodmi zadržania požiadal o umožnenie telefonátu s jeho obhajcom JUDr. Martinom Ribárom, čo mu bolo umožnené; následne prehlásil, že si obhajcu aj tak nevolí a že bude k dôvodom zadržania vypovedať. O výsluchu boli upovedomení aj ostatní obhajcovia osôb, ktorým bolo vznesené obvinenie, pričom netrvali na prítomnosti na výsluchu G., resp. na vyrozumenie o výsluchu nereagovali. Skutočnosť, že výpoveď G. bola vykonaná v samostatnom konaní podčiarkuje aj rozdielne číslo vyšetrovacieho spisu v záhlaví zápisnice o výsluchu obvineného na č. l. 559 spisu (ČVS:PPZ-242/BOK-VY-2012). Výsluch realizovaný o 08.20 hod. bol protokolovaný pod ČVS: PPZ-203/BOK-VY-2011.

Trestný poriadok v § 119 ods. 2 rozoznáva pojmy „dôkaz“ a „dôkazný prostriedok“. Dôkazný prostriedok je prostriedok využívaný orgánmi činnými v trestnom konaní, stranami v konaní pred súdom a súdom pri poznávaní skutočností, ktorá je predmetom dôkazu. Dôkazom je potom priamy poznatok, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku pri dokazovaní (napríklad dôkazným prostriedkom je výsluch obvineného a dôkazom je obsah výpovede obvineného).

Podľa § 119 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Dôkaz získaný z dôkazného prostriedku musí byť preto zákonný. Pod zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že

a) bol získaný z prameňa, ktorý zákon stanovuje alebo pripúšťa,

- b) bol zabezpečený a vykonaný procesným subjektom oprávneným k tomu zákonom,
- c) či bol dôkaz získaný a vykonaný spôsobom, ktorý zákon stanovuje, respektíve prípúšťa a
- d) že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania postupom v súlade s právnymi predpismi.

Rovnako je potrebné posudzovať, či sa získaný a vykonaný dôkaz týka predmetu dokazovania v danom procese, teda či sa týka skutku, o ktorom sa vedie konanie, prípadne sa týka otázok, o ktorých je potrebné podľa zákona v súvislosti s týmto skutkom rozhodovať.

Najvyšší súd dospel k záveru, že s poukazom na opísaný procesný dej boli v rámci výsluchu obžalovaného G. (vykonaného v procesnom postavení obvineného) dodržané všetky vyššie označené kritéria zákonnosti a procesnej použiteľnosti dôkazu.

Pokiaľ obvinený vyhlási v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom, že bude vypovedať vo svojej veci až v prítomnosti obhajcu, nesmie mu vyšetrovateľ klásť žiadne otázky k stíhanému skutku. Pokiaľ príde k porušeniu tejto zásady, odpovede obvineného na otázky vyšetrovateľa sú ako dôkaz v konaní pred súdom nepoužiteľné a ide o nepripustný dôkaz. Z citovaného obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanej veci k naplneniu uvedenej podmienky neprípustnosti použitia získaného dôkazu nedošlo. Obvinený bol riadne poučený postupom podľa § 121 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku a na prítomnosti obhajcu na uvedenom úkone netrval; naopak, výslovne uviedol, že si obhajcu nevolí a že bude vypovedať aj v jeho neprítomnosti, pričom s obhajcom telefonicky komunikoval pred tým, ako ku skutku vypovedal. Je zároveň nutné dodať, že pokiaľ sa obvinený v priebehu konania rozhodne vypovedať, nie je možné ho tohto práva zbaviť.

Najvyšší súd preto nemohol akceptovať námietku obžalovaného Ing. R., pričom upriamuje pozornosť na prinajmenšom zvláštnu skutočnosť, že obžalovaný G. ju v odvolaní vôbec neobsiahol. Z toho dôvodu je možné usúdiť, že citovaná námietka obžalovaného Ing. R. má skôr tendenčný, ako reálny podklad.

Obžalovaní Z. a B. sa svojou obhajobou argumentácie založili okrem iného, s poukazom na zhodné potvrdenie skutočnej realizácie dodávky dubových podláh zo strany vodičov, ktorí túto prepravu fyzicky vykonávali.

Najvyšší súd na tomto mieste konštatuje, že uvedenú argumentáciu obžalovaných citovaných v predchádzajúcom odseku je nutné odmietnuť ako nesprávnu z toho dôvodu, že už špecializovaný trestný súd výstižne opísal postavenie vodičov v rámci trestnej činnosti páchanej obžalovanými ako len „posledný článok celého systému“. Je pritom nutné zdôrazniť, že niektorým vodičom sa logistika síce javila podozrivo, prípadne prepravovaný tovar javil známky opotrebenia (ako uviedol svedok S.) ale vzhľadom na ich závislosť od poskytovanej pracovnej činnosti z pohľadu hmotného zabezpečenia a potreby pracovnej činnosti, prípadne úhrady faktúr sa ňou v podrobnostiach nezaoberali. Rovnako sa nie je možné s obhajobnými námietkami prezentovanými v tomto kontexte obžalovanými stotožniť aj z toho dôvodu, že prepravovaný tovar reálneho odberateľa v skutočnosti nemal. Jeho prevoz bol realizovaný len na trase zo spoločnosti H. do Poliakoviec, pričom následne došlo k spätnému vývozu takto prevážaného tovaru opäť k spoločnosti H.

Obžalovaný U. svoje odvolacie námietky okrem iného koncentroval aj na ním namietanú údajnú nezákonnosť daňovej kontroly vykonanej v spoločnosti Z. B. s.r.o.

Z odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu (str. 30, ods. 2 rozsudku) je zrejmé, že špecializovaný trestný súd preskúmal listiny obsiahnuté vo zväzku XV. spisu, príloha 1 - listina Daňového úradu Pezinok vo vzťahu k daňovej kontrole spoločnosti Z. B. s.r.o. za III. štvrťrok 2008, prílohu č. 2 - listina Daňového úradu Pezinok vo vzťahu k daňovej kontrole spoločnosti Z. B. s.r.o. za IV. štvrťrok 2008 a prílohu č. 3 - listina Daňového úradu Pezinok vo vzťahu k daňovej kontrole spoločnosti Z. B. s.r.o. za mesiac január 2009.

Po oboznámení sa s ich obsahom zistil špecializovaný trestný súd reálnu existenciu rozhodnutí o predĺžení lehôt kontrol vo forme overených fotokópií týchto rozhodnutí. Zo žiadnej listiny vyššie špecifikovaných príloh však nebolo možné zistiť, aké dôvody pominuli dňa 25. novembra 2013, a prečo práve daný deň Daňový úrad Bratislava pokračoval vo výkone daňovej kontroly začatej dňa 15. februára 2009, prerušenej dňa 22. januára 2010 za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2008, obdobne za IV. štvrtrok 2008 daňový úrad pokračoval vo výkone daňovej kontroly začatej dňa 12. marca 2009, prerušenej dňa 19. januára 2010, práve dňa 25. novembra 2013. Za mesiac január 2009 daňová kontrola začala dňa 09. apríla 2009, bola prerušená dňa 29. marca 2010 a daňový úrad v nej pokračoval dňom 10. júla 2014.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku pritom uviedol, že neprihliadal záverom daňovej kontroly v spoločnosti Z. B. s.r.o. za príslušné zdaňovacie obdobie. Postup daňového úradu upravoval zákon č. 511/1992 Z. z. v tom čase platnom znení v § 25a a § 26, avšak ani po vypočutí svedkyne Ing. Z. nebolo možné ustáliť, ktorá skutočnosť dôvodom pre pokračovanie vo výkone daňových kontrol, resp. aká prekážka pre ich pokračovanie odpadla. S poukazom na zistené skutočnosti obsiahnuté v zväzku XV. spisu, konkrétne na č. l. 4148 a nasl. špecializovaný trestný súd akceptoval právny názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. apríla 2018, sp. zn. 4 To 4/2018 a na výsledky daňových kontrol v citovanom rozsahu ako na nezákonne zabezpečený dôkazný prostriedok neprihliadol. V dôsledku uvedeného koniec - koncov aj upravil skutkovú vetu spôsobom uvedeným v enunciiate rozsudku a v tomu zodpovedajúcej časti skutkovej vety obžalovaných spod obžaloby oslobodil postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Najvyšší súd ako súd odvolací opätovne zdôrazňuje, že z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Zo značného objemu vykonaných dôkazov, ktoré špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa dôsledne analyzoval a správne vyhodnotil (viď vyššie v tomto uznesení) vyplýva, že obhajobné tvrdenia obžalovaných sú neudržateľné; preto si najvyšší súd v celom rozsahu osvojil právne i skutkové závery špecializovaného trestného súdu v odôvodnení, a preto ich opätovný rozbor nepovažuje za nevyhnutý a na v napadnutom rozsudku uvedené závery odkazuje ďalej v plnom rozsahu.

K právnej kvalifikácii skutku a s tým súvisiacimi argumentami obhajoby najvyšší súd poznamenáva nasledovné:

Skutková podstata trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a nasl. Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku pritom predpokladá neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zabezpečiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Neoprávnené uplatnenie nároku pritom môže byť realizované príkladmo aj prostredníctvom klamlivého predstierania splnenia podmienok na takýto nárok; v praxi najčastejším je predstieranie vývozu tovaru do cudziny, pričom takýto tovar v skutočnosti buď vôbec neexistuje alebo bol vyvezený v menšom, prípadne žiadnom množstve alebo nebol vyvezený vôbec a jeho rozpredanie bolo simulované či prebehlo výlučne na území Slovenskej republiky. Z výpovede svedka A. Z. z prípravného konania vyplynulo, že mu bolo divné, že podlahu z S.V. do A., čo je iba pár kilometrov vozia cez N., N. a O. a pýtal sa na to L. Y., ktorý mu povedal, že taká je objednávka na prepravu.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu pripája ku skutkovým záverom špecializovaného trestného súdu, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že o reálne trhové vzťahy (vyvolané prirodzeným vzťahom dopytu a ponuky) nikdy nešlo. Pohyb tovaru bol vopred „nalinajkovaný“ osobami participujúcimi na predmetnej trestnej činnosti, pričom samotný tovar bol v podstate cenovo značne nadhodnotený produkt, vytvorený len za účelom fikcie podnikania, a to za jediným cieľom: fingovanie z ekonomického hľadiska síce zmysluplné, avšak reálne len fingovanej (resp. predstieranej) obchodnej činnosti, ktorá je obchodom len formálne. Jej formálnosť má pritom za následok okrem iného aj

skutočnosť, že z takto predstieraného obchodu s komoditou fiktívnej hodnoty žiadne záväzky štátu ani vzniknúť nemôžu. Inak povedané, nadobúdateľ musí mať v zásade právo na odpočet DPH, pokiaľ objektívnymi dôkazmi preukáže aj skutočný úmysel vykonávať hospodársku činnosť - skutočný stav má pritom prednosť pred formálnym stavom.

Táto zásada okrem iného dovoľuje konštatovať, že vzniknuté právo na odpočet DPH zostáva oprávnenej osobe zachované len v prípade, že neexistujú podvodné alebo zneužívajúce okolnosti smerujúce k získaniu daňovej výhody. Pokiaľ sa reálne skutočnosti (so simulovanými právnymi úkonmi naviac spojené len zdanlivo) aj súčasne naozaj neuskutočnili, nemožno na simulovaný právny úkon vôbec prihliadať, nakoľko sa nenaplnili a len zastierajú protiprávne úkony tvoriace skutočnú podstatu „podnikania“ subjektov uplatňujúcich si neoprávnený odpočet DPH (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2011, sp. zn. 5Sžf/66/2011 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2017, sp. zn. 8Sžf/40/2015).

Najvyšší súd má za to, že ako učebnicový príklad tejto simulovanej dodávky na ilustráciu poslúži konštatovanie, ktoré uviedol vo svojej výpovedi realizovanej v prípravnom konaní svedok A. Z. (vodič); bolo mu zvláštne, že podlahu, ktorá smerovala podľa „objednávky“ z S.V. do A. (najvyšší súd poznamenáva, že táto trasa po ceste č. 3452 a č. 542 má dĺžku zhruba 56 kilometrov), prevážal cez N., N. a O.. Takisto svedok O. G., ktorý pracoval ako šofér prevážajúci dubové podlahy z S.V. do N. uviedol, že v N. mu len väčšinou oznámili, že má podlahy viezť ďalej. Pracovník mu odovzdal Y. s pečiatkou spoločnosti Z. B. s.r.o. a poslal ho do N. v Českej republike, kde mu znovu dali len novú Y. a poslali ho nazad na Slovensko, kde sa podlaha zložila pri N.. Povedané inými slovami, jedna podlaha sa vyložila a naspäť naložila, čo mu nedávalo zmysel. Najvyšší súd na tomto mieste odvolacie námietky obžalovaných vyhodnotil ako zavádzajúce, nakoľko sice je pravdou, že vodiči potvrdili prevozy dubových podláh, no špecializovaný trestný súd z nich vyvodil správny skutkový záver o tom, že slúžili výlučne na zastretie klamlivého predstierania splnenia podmienok na uplatnenie neoprávneného nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty.

Naviac, ako už podotkol v odôvodnení rozsudku špecializovaný trestný súd, ustálenie simulácie dodávok bolo v predmetnej trestnej veci odvodené od obsiahlych výsledkov vykonaného dokazovania. V žiadnom prípade nemožno konštatovať, že by výpovede vodičov (ktoré je navyše potrebné vnímať v obsahových intenciách naznačených vyššie) boli jediným usvedčujúcim dôkazom, respektíve dôkazom kľúčového významu. Napriek tomu, že dôkaznú silu vyplývajúcu z jednotlivých dôkazných prostriedkov nie je možné prakticky merať s poukazom na početnosť zhromaždených dôkazov (argumenta ponderantur, non numerantur), v posudzovanej veci sa najvyšší súd aj v tejto súvislosti stotožnil so skutkovými zisteniami špecializovaného trestného súdu. Obsiahlosť dôkaznej matérie pre podklad na rozhodnutie získanej z príslušných dôkazných prostriedkov vykonaných vo veci jeho správnosť len podčiarkuje, pričom rovnakou mierou zvyrazňuje jeho úroveň presvedčivosti. Argumentáciu obžalovaných vo vzťahu k údajným logickým rozporom v odvolaní napadnutom rozsudku špecializovaného trestného je v nadväznosti na uvedené preto nutné považovať za zjavne účelovú a založenú na zväčša skutkovo nesprávnych a rýdzo subjektívnych úvahách.

Podľa § 129 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom od 01. januára do 31. marca 2009, zločineckou skupinou sa rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 alebo niektorý z činov korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

Trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona spácha ten, kto založí zločineckú skupinu, je činný pre zločineckú skupinu alebo ju podporuje. Špecifikom tohto trestného činu je, že pomoc vo forme prípravy alebo účastníctva je povýšená na dokonaný trestný čin, činnosť pre zločineckú skupinu spočíva v úmyselnej účasti v takejto skupine alebo v inom úmyselnom konaní, smerujúcom k zachovaniu jej existencie.

Podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona, kto v malom rozsahu zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, ktoré zrazí alebo vyberie podľa zákona, alebo kto neoprávnené v malom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov. Podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona, odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo veľkom rozsahu.

U oboch trestných činov Trestný zákon predpokladá úmyselné zavinenie.

Špecializovaný trestný súd správne konštatoval, že formulácia zločineckej skupiny v zmysle Trestného zákona vychádza z Dohovoru OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu (oznámene MZV SR číslo 221/2003). Trestná vec obžalovaných pritom spĺňa aj požiadavku nadnárodného charakteru v zmysle článku 3 bod 2 písm. a), b), c) tohto Dohovoru. Podľa citovaného ustanovenia dohovoru sa štruktúrovanou skupinou rozumie „skupina, ktorá bola vytvorená nie náhodne na účel bezprostredného spáchania trestného činu a v ktorej nemusia byť formálne rozdelené úlohy jej členov, pokračovania členstva alebo rozvinutá štruktúra“.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného má najvyšší súd za to, že za pojmom štruktúrovaná skupina je potrebné si predstavovať nie len typy mafiánskych skupín, v slovenských podmienkach verejne známych pod názvami napríklad identifikovateľných podľa priezviska jej vedúceho člena (tzv. spritus rector, resp. jej „hlava“, prípadne „boss“ a pod.), ale aj zločinecké organizácie, ktoré nemajú pevnú štruktúru, ani formálne rozdelené úlohy medzi svojich členov, či doživotné členstvo. Ide o skupiny, ktoré majú síce podobu sietí, ale nepotrebujú presnú štruktúru a dokážu sa prispôsobiť každej situácii na trhu, pričom využívajú medzery v jednotlivých zákonných úpravách. V ostatnom čase ide najmä o skupiny osôb, ktoré sa špecializujú na neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty tak, ako tomu je v trestnej veci tvoriacej predmet prieskumu odvolacím súdom.

V týchto prípadoch je štruktúra skupiny možno jednoduchšia a subordinačné vzťahy menej zreteľné; podriadenosť funguje iba tam, kde je to nevyhnutné pre jej efektívnu činnosť. Z toho potom vyplýva „aj menšia súdržnosť a trvanlivosť zoskupenia ako aj menšia alebo žiadna konšpirácia vo vnútri skupiny“, pričom rovnako chýbajú rituály a zaužívané prvky činnosti. Rozhodujúcim integrujúcim faktorom takej skupiny je ale spoločný obchodný záujem - zisk, za dosiahnutím ktorého existuje schopnosť skupiny prispôbovať sa novým legislatívnym podmienkam, v ktorých pôsobí, ako aj schopnosť flexibilne reagovať na nové, ešte len črtajúce sa príležitosti na trhu.

V otázke možnosti zločineckej skupiny jednorázovo spáchať iba jeden trestný čin zastáva najvyšší súd názor, že páchanie tohto jedného trestného činu musí byť zo strany zločineckej skupiny systematické a sústavné, tak z hľadiska početnosti trestných útokov (či už formou ich opakovania alebo pokračovania v nich) a rovnako tak z hľadiska časového (dlhodobé páchanie týchto trestných útokov spravidla po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov) v snahe o priame alebo nepriame získanie finančnej výhody. Uvedené predstavujú práve tie podstatné znaky, ktoré predstavujú deliacu čiaru medzi zločineckou skupinou a organizovanou skupinou. Citovaný právny názor okrem iného korešponduje aj s judikatúrou súdov v Českej republike, kde český zákonodarca definoval organizovanú zločineckú skupinu v § 129 zákona č. 40/2009 Sb. Trestného zákonníka ako „spolčenie viacerých osôb s vnútornou organizačnou štruktúrou, s rozdelením funkcií a deľbou činností, ktorá je zameraná na sústavné páchanie trestnej činnosti. Tento znak odborná literatúra vykladá tak, že páchanie trestnej činnosti je sústavné, ak je trestná činnosť páchaná „nepretržite, pravidelne alebo opakovane po dlhšiu dobu, napr. niekoľko mesiacov, alebo vtedy, ak páchatelia nadviažu na predchádzajúcu obdobne páchanú trestnú činnosť“.

V posudzovanej veci vykonané dôkazy svedčia pre záver, že obžalovaní spolu s inými osobami ako členovia skupiny pôsobiacej najneskôr od januára 2008 najneskôr od polovice roka 2008 do roku 2011 na území celej Slovenskej republiky a ďalších okolitých krajín minimálne Českej republiky, Maďarska a Ukrajiny pôsobila skupina v počte niekoľkonásobne prevyšujúcom tri osoby; zločinecká skupina mala

sofistikované riadenie porovnateľné s riadením stabilných organizácii podnikateľských subjektov. Jej organizačná štruktúra a usporiadanie jednotlivých častí do celku spolu so sofistikovaným riadením umožňovalo veľmi efektívne dosahovať svoj cieľ, pričom jednotlivé články karuselového reťazca nemali ani celkový prehľad akým spôsobom bude trestná činnosť dokonaná. Celá činnosť bola dôsledne naplánovaná a jednotlivé zložky boli kontrolované a bola vyvodzovaná spätná väzba (pokiaľ niektorý z článkov nedodržiaval finančnú disciplínu bolo s týmto článkom obchodovanie ukončené a bol nahradený iným článkom. Špecializovaný trestný súd, okrem iného osvojujúci si aj záver obsiahnutý v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2014, sp. zn. 5To/9/2013 správne u všetkých obžalovaných ustálil právnu kvalifikáciu podľa § 296 Trestného zákona, ako aj podľa § 277 ods.1, ods. 4 Trestného zákona, teda že boli členmi zločineckej skupiny a boli pre ňu činní, ako aj že si neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe aj inému neoprávnený prospech a spáchali uvedený čin vo veľkom rozsahu.

V danej veci si najvyšší súd ako správny a zákonný osvojil záver špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého označená zločinecká skupina mala sofistikované riadenie porovnateľné s riadením stabilných organizácii podnikateľských subjektov. Jej organizačná štruktúra a usporiadanie jednotlivých častí do celku spolu so sofistikovaným riadením umožňovalo veľmi efektívne dosahovať svoj cieľ, pričom jednotlivé články karuselového reťazca nemali ani celkový prehľad akým spôsobom bude trestná činnosť dokonaná. Celá činnosť bola dôsledne naplánovaná a jednotlivé zložky boli kontrolované a bola vyvodzovaná spätná väzba (pokiaľ niektorý z článkov nedodržiaval finančnú disciplínu bolo s týmto článkom obchodovanie ukončené a bol nahradený iným článkom).

Konanie tejto skupiny osôb, vrátane obžalovaných, naplnilo vyššie uvedené zákonné znaky zločineckej skupiny v zmysle § 129 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 01.06.2006 do 31.08.2009 (teda v čase spáchania skutku) tak v podobe existencie štruktúry, ako aj v podobe systematického a sústavného páchania zločinu neodvedenia dane a poistného, keďže v období od polovice roka 2008 do roku 2011 na území celej Slovenskej republiky a ďalších okolitých krajín minimálne Českej republiky, Maďarska a Ukrajiny pôsobila skupina v počte niekoľkonásobne prevyšujúcom tri osoby; cieľom všetkých týchto osôb bolo dosiahnutie zisku páchaním ekonomickej trestnej činnosti spočívajúcej vo vylákaní finančných prostriedkov od štátu prostredníctvom daňových úradov uplatnením nadmerných odpočtov DPH, alebo znižovaním daňovej povinnosti na výstupe v určených spoločnostiach, za ktorým účelom získavali vplyv na daňových úradoch ako aj v policajnom zbore, predstierali, že s rôznymi reálnymi komoditami riadne obchodujú a i. V danom prípade súčet uplatnených nadmerných odpočtov DPH počas dvoch zdaňovacích období výška spôsobenej škody pritom predstavuje sumu v súčte prevyšujúcu takmer šesťkrát sumu 133.000,- Euro ako hodnotu škody veľkého rozsahu, ktorú predstavuje suma dosahujúca najmenej päťnásobok sumy 266,- Euro. Je zároveň nepochybne prípustné prijať taký záver, že k spôsobeniu väčšej škody nedošlo len v dôsledku včasného zásahu zo strany štátnych orgánov.

K naplneniu subjektívnej stránky posudzovaného trestného činu v podrobnejších zákonom stanovených črtách odkazuje najvyšší súd na odôvodnenie špecializovaného trestného súdu obsiahnuté na str. 43 a nasl. rozsudku, nakoľko sa s ním úplne stotožnil.

V súvislosti s výrokom o treste napadnutého rozsudku najvyšší súd poznamenáva, že špecializovaný trestný súd uložil obžalovaným tresty, ktoré zodpovedajú všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu. Medzi tieto v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu (zásada personálnosti trestu) tak, aby bol

zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Váruje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté j spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatela a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nie len určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahom majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určením podmienok obmedzení pri treste zákazu pobytu pri podmieňnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladany trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona.

Osobu páchatela treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatela, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatela má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu),

úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy.

Špecializovaný trestný súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov a pri ich uložení správne vyhodnotil pomer a mieru závažnosti príťažujúcich a poľahčujúcich okolností pri každom z obžalovaných. Po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o trestoch a slúžili v tomto smere na prospech obžalovaným i proti nim, došiel súd k jednoznačne správne a zákonu v súvislosti so závažnosťou zistenej trestnej činnosti zodpovedajúcemu záveru k uloženiu trestu odňatia slobody všetkým piatim obžalovaným.

Spravujúc sa ustanovením § 34 Trestného zákona prihliadol špecializovaný trestný súd u každého z obžalovaných na následok spáchaného trestného činu, ich zavinenie a pohnútku. Takisto vzal do úvahy príťažujúce a poľahčujúce okolnosti; ako aj osoby jednotlivých páchateľov. Následne obžalovaným V. U., M. G. a S. Z. v rámci základnej trestnej sadzby (berúc do úvahy ich podiel na trestnej činnosti) uložil zhodne trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov odňatia slobody každému samostatne. Najvyšší súd poznamenáva, že tresty boli uložené na dolnej hranici trestnej sadzby stanovenej vo výmere 7 (sedem) až 12 (dvanásť) rokov.

U obžalovaného Ing. M. R. pri prevahe príťažujúcich okolností s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona bolo potrebné vychádzať z trestnej sadzby, kde bola zvýšená dolná hranica (8 rokov a 8 mesiacov); špecializovaný trestný súd mu následne uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov. S poukazom na to, že vo výkone trestu odňatia slobody bol až po predmetnom skutku, zaradil ho do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Ako správne zdôraznil špecializovaný trestný súd, v prípade ukladania trestu obžalovanému W. B. bol viazaný ustanovením § 327 ods. 2 Trestného poriadku a pri absencii odvolania prokurátora nemohol obžalovanému W. B. uložiť prísnejší trest ako mu bol uložený zrušeným rozsudkom, hoci nebolo možné prihliadnuť ku jeho vyhláseniu. Z totožného dôvodu postupoval s poukazom na skutočnosť, že v konaní po zrušení pôvodného rozsudku odmietol k veci vypovedať; preto nebolo obžalovanému možné súčasne priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona. Trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov mu súd uložil aj s poukazom na jeho úlohu tzv. „bieleho koňa" v danej trestnej veci, pričom aj tohto obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, vzhľadom k tomu, že doposiaľ nebol súdne trestaný a v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorým mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

V súlade s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona postupoval súd aj pri zaradovaní do výkonu trestu odňatia slobody, keď obžalovaných zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

K výroku, ktorým súd oslobodil všetkých obžalovaných spod obžaloby je potrebné uviesť, že tak v zmysle obžaloby, ako aj v zmysle skutkových a právnych záverov súdu sa v danej trestnej veci jednalo o opakované úkony obžalovaných v zmysle troch po sebe idúcich daňových priznaní ku dani z pridanej hodnoty za tretí štvrtrok 2008, za štvrtý štvrtrok 2008 a za mesiac január 2009.

Uvedené skutky je podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona nutné kategorizovať ako pokračovací trestný čin, vzhľadom na objektívnu časovú súvislosť existujúcu medzi jednotlivými skutkami, ako aj súvislosť v spôsobe ich spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívnu súvislosť a jednotiaci zámer spáchať tento trestný čin. V nadväznosti na citované právne úvahy dospel špecializovaný trestný súd k záveru, že je nutné hodnotiť preukázanie trestnej činnosti obžalovaných vo vzťahu ku každému jednotlivému útoku.

Ako už najvyšší súd uviedol vyššie, špecializovaný trestný súd akceptoval právny názor vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. apríla 2018, sp. zn. 4To/4/2018 a na výsledky daňových kontrol vo vyššie opísanom rozsahu neprihliadol vzhľadom na nezákonný spôsob ich získania. Preto svoje skutkové závery mohol oprieť len o jednotlivé faktúry, ktoré boli súčasťou daňových priznaní za zdaňovacie obdobia v príslušnom časovom rozpätí.

Vo vzťahu ku šiestim faktúram za mesiac január 2009 sa špecializovanému trestnému súdu nepodarilo tieto faktúry zabezpečiť vôbec. Z evidencie vyšších faktúr zo spoločnosti H. s. r. o. vyvstali pochybnosti o relevantnosti takéhoto výstupu, nakoľko jedna zo šiestich dotknutých faktúr mala byť vystavená na iného odberateľa ako spoločnosť Z. B. s.r.o. a u ďalšej zo šiestich faktúr bolo navyše aj samotné poradové číslo tejto faktúry.

Za danej dôkaznej situácie musel špecializovaný trestný súd vychádzať zo zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, teda prijať záver, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní.

Najvyšší súd si v celom rozsahu osvojil závery špecializovaného trestného súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Dospel ku skutkovo totožnému záveru, že nebolo celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutky, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní sa stal, a to aj napriek tomu, že vo veci bolo vykonané dokazovanie všetkými známymi a dostupnými dôkazmi. Bez existencie jednotlivých faktúr nemožno izolovane urobiť jednoznačný záver, nieto ustáliť výšku celkovo neoprávnene uplatnenej sumy DPH za zdaňovacie obdobie, samozrejme, pokiaľ nie je možné prihliadnuť k záverom daňovej kontroly, ako tomu bolo v posudzovanej právnej veci obžalovaných.

Na tomto mieste najvyšší súd pripomína, že prokurátor v podanom odvolaní správne dôvodí, že bremeno preukázania skutočností pre určenie daňovej povinnosti v daňovom konaní upraveným osobitným zákonom spočíva na daňovom subjekte; v prípade, ak tieto skutočnosti daňový subjekt nepreukáže (vôbec, prípadne nie dostatočne podľa úvahy správcu dane), je správca dane oprávnený postupovať podľa domniek uvedených v príslušných daňových predpisoch.

Povedané inými slovami, pri dokazovaní v rámci daňového konania teda správca dane preukazuje len existenciu, resp. neexistenciu skutočností rozhodujúcich pre určenie výšky dane a daňový subjekt preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní.

Uvedené postupy správcu dane však neplatia a ani nemôžu platiť pre trestné konanie, kde je práve úlohou orgánov činných v trestnom konaní dokazovať všetky rozhodné skutkové okolnosti, t. j. dokazovať či, akým spôsobom a v akej výške bola príslušná daň skrátaná, prípadne nezaplatená alebo neodvedená, respektíve či konanie daňového subjektu nenaplnia znaky skutkovej podstaty niektorého z trestných činov proti hospodárskej disciplíne a podobne. Orgány činné v trestnom konaní preto nie sú viazané rozhodnutiami a zisteniami daňového úradu (protokoly o daňových kontrolách a dodatočné platobné výmery môžu byť len určitou pomôckou pre orgány činné v trestnom konaní) a už vôbec nemôžu pri svojich rozhodnutiach vychádzať len z domnienky, že ak daňový subjekt, podľa názoru správcu dane, hodnoverne nepreukázal niektoré svoje výdavky, či zdaniteľné plnenia (respektíve vôbec), ktoré by ho oprávňovali znížiť základ dane, či umožňovali uplatniť odpočet DPH, tak úmyselne skrátal daň, respektíve neoprávnene uplatňoval nadmerný odpočet DPH.

Ak prokurátor konštatuje, že daňová kontrola sa nevykonáva na účely trestného konania, len inými slovami v podanom odvolaní prezentuje právny názor totožný ako ten, ktorý v predchádzajúcom texte uvádza najvyšší súd.

Napriek uvedenému sa však najvyšší súd nestotožnil s argumentáciou prokurátora obsiahnutú v konštatovaniach, ktoré na tento právny názor priamo nadväzujú. Je nutné skonštatovať, že orgán činný v trestnom konaní musí skutkovú vetu založiť na zákonne obstaranom skutkovom zistení, resp. zisteníach a až na ich základe postupovať v ďalšom vykonanom dokazovaní. Ak prokurátor dôvodí, že skutočnosti zistené daňovou kontrolou (síce postihnutou vadou nezákonnosti v zmysle právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení) je potrebné vyhodnocovať v súhrne s ostatnými produkovanými dôkazmi, nie je možné tento záver posudzovať izolovane. Názor prokurátora by bolo možné akceptovať v prípade, ak by prípadné výsledky daňovej kontroly bolo možné podložiť aj konkrétnymi faktúrami, ktoré boli

súčasťou daňového priznania za dotknuté časové obdobie. V posudzovanom prípade však tento kľúčový dôkaz, ktorý by potvrdzoval skutočnosti obsiahnuté v skutkovej vete obžaloby absentoval a v priebehu konania sa ho ani vôbec nepodarilo zabezpečiť.

Ak nie je z obsahu spisu možné na základe faktúr zistiť konkrétnu situáciu, teda v prípade, že nie je možné ustáliť, ktorá vyfakturovaná suma za určité zdaňovacie obdobie bola súčasťou fiktívnych obchodov, nie je možné ani ustáliť výšku celkovo neoprávnenej sumy DPH. Rovnako v takom prípade nie je možné ustáliť, či priznaná DPH mala byť vybratá a odvedená, respektíve, či mala byť zaplatená, resp. či išlo o súbeh týchto dvoch možností, nakoľko daňové priznania nepreukazujú reálnu situáciu ohľadom podnikateľskej činnosti obžalovaných.

Najvyšší súd pripomína, že úlohou orgánov činných v trestnom konaní je podľa § 1 ods. 1 Trestného poriadku postupovať tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Uvedené však nemožno zamieňať s domnelou povinnosťou súdu vždy rozhodnúť odsudzujúcim rozsudkom o vine páchatela v prípade, keď orgány činné v trestnom konaní na podklade podanej obžaloby tvrdia, že v trestnom konaní bolo zhromaždené dostatočné množstvo dôkazného materiálu. Stotožnenie sa s odvolacím návrhom prokurátora by v konečnom dôsledku malo za následok neudržateľný záver spočívajúci v predpoklade, že súd vždy rozhodne odsudzujúcim rozsudkom o vine obžalovaného v prípade, ak orgány činné v trestnom konaní svojou procesnou činnosťou zabezpečili podstatné množstvo dôkazov v neprospech obvineného. Na tomto mieste najvyšší súd musí konštatovať, že z princípu in dubio pro reo, na ktorého význam správne odkázal aj špecializovaný trestný súd vo výroku II. rozsudku nepochybne vyplýva, že pokiaľ po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. Naviac, súd ani nemôže z vlastnej iniciatívy sám objasňovať všetky naznačené nejednoznačné otázky a ustáľovať ich právnu kvalifikáciu, nakoľko povinnosť zistenia skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, majú podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku len orgány činné v trestnom konaní.

Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že rozhodne nemožno prehliadnuť existenciu iných dôkazov svedčiacich skôr v neprospech obžalovaných; v dôsledku už uvedeného ale rovnako nie je možné prijať argumentáciu prokurátora, podľa ktorej sa s týmito skutočnosťami špecializovaný trestný súd dostatočne nevyrovnal. Naopak, špecializovaný trestný súd postupoval správne, keď v zmysle vyššie uvedeného konštatoval existenciu skutočností spochybňujúcich prijatie jednoznačného záveru k spáchaniu časti z jednotlivých útokov pokračovacieho trestného činu. V nadväznosti na uvedené musel vychádzať zo zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ a akceptovať záver, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní, pričom svoj právny názor aj riadne a presvedčivo odôvodnil.

II.

Obžalovaný W. B. krátko pred konaním verejného zasadnutia, na ktorom bolo rozhodované o podaných odvolaniach, podal na najvyšší súd žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2019 bolo právoplatným spôsobom rozhodnuté o vine a treste obžalovaného a v ten istý deň bolo vydané i nariadenie výkonu trestu odňatia slobody, preto žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu sa už v tomto štádiu konania stala bezpredmetnou, preto ju odvolací súd ako takú zamietol.

Poučenie:

